

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2016. július

A Biblia Szövetség Egyesület folyóirata

XXVIII. évfolyam 2. szám

Ára: 350,- Ft

**„Szolgáljatok az Úrnak örömmel,
menjeteK eléje vigadozva!
Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten!
Ő alkotott minket, az övéi vagyunk!
Az ő népe és legelőjének nyája vagyunk.”**

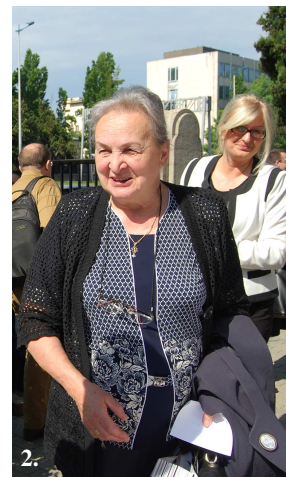
(100. Zsoltár)

1.

**BSZ tavaszi
csendesnap és
küldöttgyűlés
2016.**

1-2.
gyülekezés
3-4.
közös énekléssel
kezdődik
a csendesnap
5.
a költségvetés
felett vitázik
a küldöttgyűlés

2.

3.

4.

5.

**Nagybecskereki (Vajdaság)
csendesnap
2016. május**

AZ ÖRDÖG, MINT ORDÍTÓ OROSZLÁN

„Sok olyan dolog van a világban, amivel manipulálnak minket anélkül, hogy ezt észlelnénk. Csak akkor vesszük észre a szándékos befolyásolást, ha valaki felhívja erre a figyelmünket. Nos, az ördög ugyanezt teszi, és ugyanígy. Vakok vagyunk arra, hogy megállassuk keze munkáját és erőit, ha nem olvassuk, és nem vesszük komolyan a Biblia figyelmeztetését.“

A politikai közbeszédben manapság könnyen nevetségessé tehető a tényfeltárók azzal, ha összeesküvés-elmélet követésével vádolják meg őket. A leplezés alanyai különösen kedvelik ezt a védekező eszközt. Úgy gondolkoznak, hogy ha nevetségessé teszik a leleplezőket, azt állítva róluk, hogy paranoiás összeesküvés-elméletekben hisznek, akkor elbagatellizálható az is, amit állítanak. Vannak jelenségek, amelyek első ránézésre nem bizonyíthatók, csak mélyebb elemzés után lehet leleplezni a valós motivációkat, szereplőket, szándékokat. A mélyebb elemzés pedig nem a hétköznapi emberek eszköze. Ők szeretnek első ránézésre véleményt mondani, elsődleges benyomások alapján ítélni.

Napjainkban többen Péter apostolt is megbélyegezték azzal, hogy összeesküvés-elméletben hisz. Levelében ugyanis a gyülekezetek lelki zavarainak kapcsán a valóságnak olyan dimenziójáról beszél, ami a jóhiszemű és naiv szemlélő számára első ránézésre nem fedezhető fel. Azt írja: „*Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyeljen el. Álljatok ellene, erősek lévén a hitben...*” (1Pt 5,8-9). Az ördög a gyülekezetben? Az ördög jár a gyülekezetbe? Sokan még azt sem vallják, hogy létezik ilyen szellemi lény, nemhogy jelen lenne a gyülekezetben. Nem is értik, Péter miféle ellenállásról beszél. Lehetséges, hogy Péter paranoiás volt, és összeesküvés-elméleteket gyártott, amikor az ördögöt látta a dolgok hátterében? Ezzel az egész üggyel nem is kell foglalkozni? Vagy mégis?

Azok, akik a Bibliát Isten tévedhetetlen szavának vallják, nem veszik üldözési mánia szélsőséges megnyilvánu-

lásának Péter figyelmeztető szavait. Nem minősítik azokat egy valláskárosult rögeszméjének, és nem tekintik komolytalannak, hanem a Szentlélektől való komoly figyelmeztetésnek tartják. A péteri felszólítás alapján a lelki józanság és vigyázás felelősségével, mélyebben tanulmányozzák a gyülekezeti élet hátterében is aknamunkát folytató ördögi erőket, hogy leleplezzék őket, és az ellenük való harcra buzdítsák a hívőket.

A Szentlélek szavai arra utalnak, hogy Jézus gyülekezete a történelem minden pillanatában, minden generáció életében ördögi háttérerők célpontja. Lelki-szellemi háború, láthatatlan küzdelem folyik tehát állandóan a világban. Szellemi értelemben mi is háborús időkből élünk.

Az egész világ egy hatalmas szellemi állóháború. Az ellenséges hatalom erői az élet minden területére betörnek és jelen vannak, így a gyülekezetekben is. Az emberi lélek – Péter képével élve – folyamatosan életveszélyben van, állandó fenyegetettségben él. Az ellenség türelmesen, kitartóan várja a legalkalmasabb időpontot, amikor eredménnyel támadhat. Nagyon rafinált, okos, türelmes, találékony és halálos.

Egy célja van: legyőzni, elpusztítani mindent, ami nem az övé. A szellemi ellenség kegyetlen, nincs benne egy csepp együttérzés sem, kemény, szeretetlen, érzéketlen, erős, félelmetes, hatalmas, és harcmodora ennek megfelelő. Nem régimódi és nem elavult eszközökkel támad az emberre, hanem modern, hipermodern eszköztárral. Folyamatosan együtt mozog a technika fejlődésével, minden időben lépést tart a korrallal, és mindig a legjobb, legalkalmasabb eszközöket használja. Ő a legnagyobb ideológiagyártó, aki újra és újra divatos eszmékkel befolyásolja a korszellemet. Ő mindig a fősodorban van. A szellemi küzdelemben több mint 6000 éves gyakorlattal bír. Igen, az ember legnagyobb ellensége egy szellemi hatalom: a Sátán.

A Sátán, aki nem mesebeli figura, nem a jó hiányának megnevezése, a rossz perszónifikációja, megszemélyesítése. A Sátán nem középkori ma-

radvány, még ha sokan ezt hiszik is, és elbagatellizálják, csupán legyintenek, ha róla van szó.

Nem, a Sátán Isten kijelentett szava szerint egy létező, öntudattal rendelkező szellemi hatalom, aki háborúba kezdett Istennel. Küzdelmének ez a legfőbb és legmélyebb motivációja. A Biblia részletesen leírja számunkra ennek a háborúnak a részleteit és epizódjait, azt, ahogy az ember is részesé lett ennek a harcnak. Olvashatunk a harc jelenlegi állásáról: a Sátán le van kötözve, nem garázdálkodhat kedvére a világmindenségben, de démonjai és a vele egyet értő, démonizálódott emberek, valamint az általuk befolyásolt tömegek sokaságán keresztül munkálkodik világunkban.

A sátáni erők tombolnak. Bár Jézus Krisztus győzelme a bűn, a Sátán és a kárhozat felett egyértelmű, a Sátán még mindig küzd azért, hogy az emberek, a teremtmények ne Istent tiszteljék, ne rá hallgassanak, hanem inkább az általa befolyásolt celebekre, politikusokra, művészekre, filozófusokra, média-személyiségekre, sztárszichológusokra figyeljenek.

Isten figyelmeztet is minket, mivel a sátáni erők munkája miatt a keresztyén ember folyamatos fenyegetettségben él. A Sátán még nem halt meg.

Péter apostol leveleit – amelyből mostani számunkban sokat idézünk majd – az első keresztyéneknek írta, akik az első századokban nagyon nehéz körülmények között élték meg a hitüket. Ahogy történelmi ismereteinkből tudjuk, halomra gyilkolták őket. Még bele gondolni is rossz azokba az aljas kegyetlenségekbe, amelyekkel irtották őket a hitük miatt. Olyan korban éltek, amikor teljességgel intoleráns volt velük szemben a környezetük. Péter bátorította és tanította őket leveleiben. Mielőtt az ördög leleplezéséről írt volna, előtte arra biztatta őket, hogy minden gondjukat vessék Istenre, mert Isten gondot visel az övéire. Legyen az lelki vagy testi dolog, Isten foglalkozik az őt szeretőkkel, és gondja van rájuk.

De a helyes értelmezés céljából rögtön hozzátette a figyelmeztetést is: az, hogy Isten gondot visel rájuk, nem je-

lent gondtalan földi életet. Azt sem jelenti, hogy bármit kívánnak, Isten mint egy dzsinn, minden kívánságukat teljesíti. Jóllehet Isten folyamatosan gondot visel rájuk, ők mégis szokjanak hozzá, hogy amíg ezen a földön élnek, addig az életük folyamatos fenyegetettségben zajlik. Péter megnyomja a vészcsengőt a hívők számára: nem dőlhetnek hátra, mert a földön állandó veszélyben van az életük. Józannak kell lenniük, és vigyázniuk kell, mert az ellenség, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.

A Sátán célpontja kiemelten is a keresztyén egyház és annak tagjai. A gyülekezet nem veszélytelen hely. Ő az, aki elszakított minket Istentől, és összeveszejtett minket egymással. Ő az, aki rávesz minket, hogy szakítsunk az egyházzal, a Bibliával. Ő az, aki bibliátlan elméletekkel leterheli a hívők beszélgetéseit. Ő az, aki ráveszi őket az erkölcsi lazaságra. A Sátánnak teológusai, prédikátorai, presbiterei, ifi-vezetői vannak!

A Sátán mindenkire szemet vet, nincsen kivétel. Türelemmel figyelni az emberek életét, és a legalkalmasabb időben támad. Főképpen a megváltottakat keresi. Azokat, akik Istenbe vetett hittel élnek. Kifigyeli a gyenge pontjainkat – mert nem vagyunk egyformán kísérthetők. El akar szakítani minket Istentől, a hittől, mindentől, ami Istennel kapcsolatos. Egyetlen hívő embert sem hagy békén.

Ez a fenyegetettség nem vicc, nem mese, nem játék, hanem ez az élet realitása, a legkomolyabb valóság, a dolgok legmélyebb magyarázata. Hogy némi-

képpen tisztában legyünk szemtelenségével és arroganciájával, gondoljunk arra, hogy magát Jézust is el akarta szakítani Istentől, amikor a pusztában háromszor megkísértette.

Napjainkban pedig folyamatosan támadja a keresztyéneket millióféle ártalmatlannak tűnő eszközzel és módszerrel. Mondhatnánk ugyan: „nem kell túlozni. Nem kell az ördögöt a falra festeni. Tulajdonképpen nem érzékelünk semmit az ördögnek ebből a félelmetes munkájából. Semmi gondunk nincs az ördöggel. Egyáltalán nem érezzük, hogy kapcsolatba lennénk vele. Azok érezhetnek ilyesmit, akik a sötét, okkult dolgokkal foglalkoznak.”

Talán sokan azért nem érzékelik mindent, mert a Sátán fufangja, alattomosága, ravaszsága egyszerűen becsapja őket. Sok olyan dolog van a világban, amivel manipulálnak minket anélkül, hogy ezt észlelnénk. Csak akkor vesszük észre a szándékos befolyásolást, ha valaki felhívja erre a figyelmünket. Nos, az ördög ugyanezt teszi, és ugyanígy. Vakok vagyunk arra, hogy meglássuk keze munkáját és erőit, ha nem olvassuk, és nem vesszük komolyan a Biblia figyelemztetését. Hozzászokunk mindenhez, és nem is gondolunk arra, hogy gonosz szándékot sejtünk a történések mögött.

Sokan hagyják, hogy a gondolkodásukat istentagadó emberek keze alól kikerült filmekkel – és ezáltal többnyire ördögi erőkkkel – átformálják, vagy olyan zenét hallgatnak, amiket nem kellene. Aknamezőn sétálunk, és idővel teljesen megszokjuk, normálisnak tartjuk, hogy lelki szempontból életveszélyes helyen vagyunk. Sodródunk, és hagyjuk,

hogy befolyásolják a gondolatainkat, ez által az értékrendünket, erkölcsünket, tetteinket, és nem érzékeljük a bajt (gyermeknevelésben, munkahelyi viselkedésben, panaszkodásban, világszemléletben stb.). Egyre mélyebbre süllyedünk, egyre többet engedünk meg magunknak, és egyre távolabb kerülünk Istentől és a mennyei dolgokkal való foglalkozástól.

A modern médiát is jól használó ördögi erők sokszor olyan nagy hatással vannak a mai keresztyén ember gondolkodására, hogy sokan észre se veszik, sőt egyenesen ragaszkodnak hozzá, és ha valaki ellent mer mondani, azt tartják ellenségnek.

Nem kell hosszan beszélgetnünk, hogy kiderüljön: a kortárs keresztyén vélemények, divatos és felkapott módszerek, tettek és gyakorlatok mögött felismerjük a többségének hitt, népszerű bibliátlan démoni eszméket. Olyannyira, hogy nyilvánvaló bűnök, amiket Isten utál, a média által befolyásolt gondolkodás miatt még a keresztyének között is elfogadottá válnak (elválás, a testkultusz különböző formái, adócsalás, korrupció, bűnök elpszichológizálása).

Isten figyelmeztet bennünket a mi legnagyobb ellenségünkre, éppen ezért legyünk éberek és józanok!

Az ördög munkáinak leleplezésével foglalkozik folyóiratunk jelen száma is, amellyel célunk fenntartani Isten ránk bízott népének éberségét. Aki győzni akar, az szerelkezzen fel Jézus fegyvereivel, maradjon a győztes Jézus közelében, és megtapasztalja a győzelmet a kísértések között.

Sipos Ajtony Levente / Soltvadkert

TÉVELYGÉS

„Természetes, hogy a kibontakozó világias, ökumenikus anti-keresztyénség azért fogja elérni, hogy az emberek káromolják az igazság útját, mert őmaga is gyűlöli az eredeti, bibliás keresztyénséget és annak hitét. Képes ugyan magát egy ideig türtőztetni, és elfojtani haragját, de nem sokáig. Előbb-utóbb tanújelét adja, hogy fő ellenségének már nem a világot tekint, hanem a valódi keresztyénséget...”

(Olvasásra: 2Pt 2,1-9)

Az Úr Jézus Krisztus nagy jót tett Egyházával, amikor Péter apostol által is előre figyelmeztette őket arra a halálos veszélyre, hogy a Sátán, hamis tanítók, azaz tévtanítók által fog felbukkanni közösségeikben. Ezek az emberek megrontják az eredeti isteni kijelentést, a prófétai-apostoli tudományt. Az ellenség célja, hogy ezek által eltérítse az Egyházat az Istentől

való szent tudománytól, s ezzel az igaz hittől, s így elszakítsa Urától. Ezáltal pedig annyira megbetegítse, hogy képtelen legyen missziói küldetését teljesíteni a világban: ne tudja igazság- és szeretetközösséget alkotva, életszentséggel Jézus Krisztus keresztyének egyedül üdvözítő evangéliumát hirdetni a bűnösöknek, egyszóval ne ragyoghasson fel általa Isten dicsősége ebben a világban. Sőt: egyenesen sá-

táni, antikrisztusi célok szolgálatába szegődjön.

Ezért a Krisztus gyülekezetére le-
selkedő egyik, ha ugyan nem a leg-
nagyobb veszély: a hamis tanítók
téveszméi által munkált eltévelyedése,
ami halálos csapás az Egyházra nézve.
Mindennél fontosabb tehát az isteni,
kijelentett és a Szentírásban rögzített
szent tudomány fenntartása, őrzése s az
abban való megmaradás. Egyáltalán
nem csoda, hogy Péter apostol milyen
komolyan s részletesen szól a hamis
tanítók jellemvonásairól, tanításáról,
„eredményeiről”, bűneikről és meg-
büntetésükről.

1) A TÉVTANÍTÓK JELLEMVONÁSAI

Péter apostol e téglák, azaz hamis
tanítók több jellemvonását is olvasói elé
tárta.

a) Első jellemvonásuk, hogy hazugság-
gal álcázzák magukat. Megjótsszák,
hogy az Úr szolgálói, de nem azok,
hanem a Sátán ügynökei. „*Juhok ru-
hájában jönnek hozzátok, de belül
ragadozó farkasok.*” (Mt 7,15; vö.
Csel 20,29) Megnyerő modorú, ked-
ves, hiteles, jóakarátú, melegszívű,
mosolygós Jézus követőknek mu-
tatják magukat – pedig nem azok,
csak annak hazudják magukat. Nem
véletlenül írta Pál apostol: „*ha szinte
mi, vagy mennyből való angyal hir-
detne is nektek valamit azon kívül,
amit néktek hirdettünk, legyen átok.*”
(Gal 1,8) Ugyanő írja: a 2Kor 11,13-
15-ben: „*... a Krisztus apostolaivá
váltotztatják át magukat. Nem is cso-
da; hisz maga a Sátán is átváltotztatja
maga viláosság angyalává. Nem
nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is
átváltotztatják magukat az igazság
szolgálóivá; akiknek végük a cseleke-
deteik szerint léssen.*”

b) Második jellemvonásuk a ravaszág.
Eretnek eszméiket „*becsempésszik*”
(1. vers), azaz ravaszul belopják az
Egyház tagjainak szívébe és kö-
zösségeik életébe. Tanításaikat úgy
fogalmazzák meg, hogy azok az
Isten kijelentésének tűnjenek, pedig
valójában nem azok. Néhány sorral
később „*kitalált beszédeknek*” (3. v.)
minősíti tanításaikat Péter, érzékel-
tetve, hogy azok nem az Úr tiszta
üzenetei, hanem bennük a kiagyalt

emberi tanítások keverednek az is-
teni kijelentésekkel. Eszméik terjesz-
tése során bibliai fogalmakat hasz-
nálják, de nem bibliai tartalommal.
Megfigyelhető, hogy az idézett bib-
liai ígehelyeket szűkebb és tágabb
bibliai összefüggésükből kiragadva
idézzetik, és így használják elmé-
leteik igazolására.

c) Harmadik jellemvonásuk a telhetet-
lenség (3. vers: „*kapzsiságukban...
becsapnak majd*”). Vagyis az anya-
gi, materiális javak megszerzése
elsődrendű céljaik közt szerepel (vö.
2Tim 6,9). Meggazdagodásuk érde-
kében tetszetős érvelésekkel ügyesen
kihúzzák a pénzt a keresztyének
zsebéből, akik „Isten ügyére”, „lelki
szolgálatuk” támogatására készség-
gel adakoznak. Így általuk finanszí-
rozva nem csak „megtollasodnak”,
hanem megtámogatva újult erővel
végzik eltévelyítő, az Úr népét meg-
osztó és Isten ügyére romlást hozó
„szolgálatukat”.

Ma is oda kell figyelni azokra a
állítólagos keresztyénekre, akikről ki-
derül, hogy színészkednek, ravaszko-
dnak, s anyagiasak. Soha nem árt az
óvatosság, amikor ilyen jellemvoná-
sokra érzünk, vagy ismerünk rá vala-
kiben – akár önmagunkban is!

2) A TÉVTANÍTÓK TANÍTÁSA

Péter levelének olvasása során elé-
rajzolódnak, hogy az apostol olyan
hamis tanítók felbukkanását prófétálta
az Egyházban, akik tanításaikkal a ke-
resztyéneket a Jézus követésének „kes-
keny útjáról”, az istentelen világ (kul-
túra) követésének „széles útjára”
próbálják áterelni. Más szóval: meg-
próbálják elszakítani az Isten népének
hitét, gondolkodását, kegyességét,
közösségeit az Úrhoz, azaz Isten Igé-
jéhez, a Szentíráshoz való kötöttsé-
gétől, tehát mai szóval liberalizálni
akarják.

Az apostol által említett tévtanítók,
a maguk Szentírástól már elszakadt
hitével és életével, ill. az attól másokat
is elszakítani igyekvő, liberalizáló ta-
nításaikkal sajnos megérkeztek az egy-
házba. Ténykedésük eredményeképpen
a keleti és nyugati keresztyénség egyre
inkább eltávolodott a Szentírásban
rögzített hittől, hitigazságoktól és a

szent élettől. A nyugati keresztyénség-
ben ez olyan méreteket öltött, hogy az
előreformatori megmozdulások után
eljött a reformáció, ami azt célozta,
hogy a nyugati keresztyénség térjen
vissza a bibliai, prófétai-apostoli tanítá-
sokhoz, az azokból eredő szent élet-
vitelhez, és úgy végezze misszióját a
világban. A nyugati keresztyénség ak-
kori vezetői azonban erre a kezde-
ményezésre határozottan – s máig
érvényesen - nem mondtak a tridenti
zsinaton. Később a reformáció egy-
házaiban is felbukkantak a hamis
tanítók. A romlás azzal kezdődött, hogy
a felvilágosodás eszméitől ösztönözve
elkezdtek ezen egyházakban a Szent-
írás racionalista kritikáját (ún. történet-
kritikai módszer) gyakorolni. Hiába
tiltakoztak ez ellen olyan sokan, kérve,
hogy maradjanak a Biblia és annak
a reformatori hitvallásokban kifejtett
felfogása, magyarázata és tanításai
mellett: szavukat nem vették tekintetbe.
A hamis tanítóknak két évszázad kellett
ahhoz, hogy a bibliahű protestáns egy-
házak legnagyobb részét teljességgel
liberalizálják. Manapság ezen protes-
táns egyházakat akár neoliberais poli-
tikai pártoknak is nevezhetnénk, ha
még nem lenne bennük az Úr szavának
hívó, annak engedni igyekvő, azt hir-
detni tudó „maradék”. Szomorú jelen-
ség, hogy az EKD (Német Evangélikus
Egyház) a közelgő reformáció jubi-
leumi éve kapcsán kinyilvánította,
hogy nem kívánja a továbbiakban úgy
hirdetni Jézust és a belé vetett hitet,
mint az üdvösség egyedüli útját. Az
apostolok azt mondták: „*nem adatott
az emberek közt az ég alatt más név,
amely által kellene nekünk megtartat-
nunk.*” (Csel 4,10) Az EKD azonban
így nyilatkozott: „A kihívás abban áll,
hogy Krisztusról beszéljünk, de úgy,
hogy ennek során más hitét ne érté-
keljük le és ne minősítsük hamisnak.
Ahogy a keresztyének számára a
Krisztushoz tartozás az egyetlen vigasz
életükben, halálukban – úgy a másik
vallás tagjának a saját hite ugyanezt
jelenti. A dialógusban résztvevőknek
ezt mindkét oldalon el kellene ismer-
niük.” (Rechtfertigung und Freiheit,
58. oldal)

Hasonló folyamat játszódik le napja-
inkban a protestantizmus hosszú ideig

legkonzervatívabb részében, az ún. evanglikálizmus berkeiben. A huszadik század második felében az írott Igéhez, azaz prófétai és apostoli tanításhoz addig erősen ragaszkodó angolszász evanglikálizmus fokozatosan befogadta a hamis tanítókat és elméleteiket. Csak néhány évtized kellett ahhoz, hogy az evanglikálizmus is megromoljon. A mai, ún. új-evanglikálizmus már csak „orrhosszal” van lemaradva az előbb említett, neoliberalissá vedlett protestáns egyháztól, de elismert tévtanítói és vezetői mindent megtesznek azért, hogy „le dolgozzák a hátrányt”.

Nem hagyhatjuk említés nélkül a mai világkereszténység egyik legdinamikusabb ágazatát az ún. karizmatikus mozgalmat sem. Ennek a mára szerteszét tagozódott mozgalomnak létrejöttében, kibontakozásában és elterjedésében hamis tanítók sorával találkozhatunk. Nem csoda, hogy a mozgalom számos tanítása, kegyességi gyakorlata köszönőviszonyban sincs a Szentírásban rögzített prófétai-apostoli tanítással és életgyakorlattal, hanem benne az apostoli-bibliái és reformatori kereszténység torzképe áll előttünk.

Sajnos az egyház történelme a mai napig fényesen igazolja, hogy Péter apostol helyesen tette, amikor a Szentlélek által a Bibliától elszakító, liberalizáló téveszméket a „veszedelmes” szóval jellemezte, amivel arra utalt, hogy ezek a tévtanok az igaz Egyházat rombolni, pusztítani fogják. Sőt: elősegítik a hamis egyház létrejvetelét és megerősödését e világban.

3) A TÉVTANÍTÓK „EREDMÉNYEI”

Péter apostol előre jelezte, hogy az említett tanok képviselőit „sokan követik majd” (2. vers), ti. a keresztények közül. Itt-ott a világban akár ún. „megagyülekezetet” is összeverbuválhatnak maguk körül – mondaná manapság Péter apostol.

Ugyanakkor azonban a kereszténység körében ilyen okokból létrejövő „sikeresség” mellett a tévtanítók munkájának „eredménye” az lesz, hogy a világban „káromoltatni fog miattuk az igazság útja” (2b vers). A világ hitelt ad ennek az elvilágiasodó ke-

resztyénségnek, s ezért az igazság útját, vagyis az igazi Jézust, a kereszt evangéliumát, az Ige követésének útját – amit a valódi egyház hirdet – szidalmazni fogják majd a félrevezetett emberek. Az igaz egyház ugyan továbbra is hűségesen tartja magát Isten Igéjéhez, de az álkereszténység elhíthető beszéde miatt az emberek megvetően elutasítják az igazságot, sőt káromolják az igazság útját, mert hisznek a hazug tanításnak.

TÜRMEZEI ERZSÉBET A MINDEN, AZ MINDEN!

Minden gondomat reád vehetem.
Nem csak az apró-cseprő gondokat,
a legnagyobbat is.

Nem csak a nagyokat, nehezeket,
a legkisebbet is!
Mert a minden, az minden!

És minden lehetséges, ha hiszek.
Lehetetlen, megoldhatatlan,
elérhetetlen nincsen!
Mert a minden, az minden!

És Tebened mindenre van erőm.
Mindenre, sokra, kevésre,
szűkölködéssre és bővölködéssre...
testvérek terhét vállamra vennem,
Teeléd vinneim!
Mert a minden, az minden!

S mindenért hálát adhatok.
Derűs napok, borús napok,
örömök, szenvedések...
Minden szereteted fénye ragyog.
Mindet azért adod,
hogy cél felé segítsen.
Mindért hálaéneket mondhatok.
Mert a minden, az minden!

Természetes, hogy a kibontakozó világiás, ökumenikus anti-kereszténység azért fogja elérni, hogy az emberek káromolják az igazság útját, mert ő maga is gyűlöli az eredeti, biblíás kereszténységet és annak hitét. Képes ugyan magát egy ideig türtőztetni, és elfojtani haragját, de nem sokáig. Előbb-utóbb tanújelét adja, hogy fő ellenségének már nem a világot tekinti, hanem a valódi kereszténységet: adandó alkalommal lejárató megjegyzésekben, megszégyenítő,

becsmérlő szavakban, nevetségessé tevő megnyilatkozásokban, igaztalan kritikákban, rosszindulatú rágalmaszásokban juttatja kifejezésre megvetését. Gyűlöli azt a keresztényen tanítást, és kereszténységet, amelyiknek csak a nevét hordozza, de tartalmát már nem képviseli. Megveti azt a kereszténységet, amelyiknek csak kiüresedett, torz és karikatúraszerű formájává lett. S gyűlölködésével leleplezi azt is, hogy ki áll mögötte. Ha valóban Jézust képviselné, akkor nem gyűlölné az Ige, a Jézus követőit. De nem Jézus áll mögötte, hanem az ordító oroszlánként szerte járó Sátán, aki elnyelte őt a szó szoros értelmében.

4) A TÉVTANÍTÓK BŰNE

Az említett tévtanítók többszörös vétket követnek el: hazugságuk, ravaszkodásuk és kapzsiságuk eszközeivel felülbírálják Isten Igéjét, hazugsággal vegyítik az igazságot, a szent élet helyett szentségtelenségre tanítanak – így rombolják az Isten egyházát, tönkre teszik a valódi missziót és elérik, hogy az emberek káromolják az igazság útját. Ezzel megfosztják az egyházat eredeti identitásától, és az átfórállással eltakarják Isten dicsőségét. Nos, mindez bűn. Péter mindezekről csak annyit mond, hogy a hamis tanítók megtagadják az Urat, aki megváltotta őket. A hamis tanítók mindenben Jézus ellentétei. Jézus szent és igaz volt, emezek hamisak, ő szentségre hívott el és nem az elvilágiasodásra! Urunk a bűn hatalmából megváltotta az embereket, a tévtanítók pedig a bűnnek való engedelmességre hívják követőiket. Úgy határolódnak el Jézustól, ahogyan Péter tette a főpap udvarán. De ennek a bűnnek csak egyetlen jó megoldása van: az, amire annak idején Péter is ráébredt.

5) A TÉVTANÍTÓK ÍTÉLETE

Péter apostol nem hagy kétséget bennünk: a hamis tanítók önmagukra gyors pusztulást hoznak, kárhozatuk nem késik (3. v.). Isten nem közömbös, nem toleráns a hamis tanítókkal szemben, hanem egy napon egyértelműen fellép ellenük, és igazságosan megbünteti őket! Ezt bemu-

tatta akkor, amikor a bűnbeesett angyaloknak, Noé istentelenné lett kortársainak, vagy Sodoma és Gomora istentelen lakosságának nem kegyelmezett, hanem igazságos büntetéssel sújtotta őket! Ugyanúgy fog cselekedni ezekkel az istentelen hamis tanítókkal és nekik hívő követőikkel is! Ő csak azokat menti meg, aki az istentelen világ és kultúra közegében

hisznek Jézusban, mint Megváltó Urukban, és szentül élnek. Így bánt Noéval, aki „az igazság hirdetője” volt, vagy „az igaz Lóttal, aki szenvedett az istentelének gyalázatos viselkedése miatt”, de nem lépett az ő útjaira, nem vette fel szokásaikat és istentiszteletükben sem vett részt. Az Urat megtagadó és az Úr népébe veszedelmes eretnekséget csempésző,

a liberalizmus szellemét csepegtető embereket azonban „készen várja az ítélet”. A hamis egyház, a nagy párázna útja az örök kárhozatba toroklik (Jel 17).

„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az ég fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön-örökké!” (Dán 12,3)

Sípos Ete Zoltán / Szeged

TESTISÉG

„Igék sokasága utal a hatalmas Isten és a múlandó ember közti mérhetetlen minőségi különbségre, valamint arra, hogy a „testet” csakis az élet forrásának, Istennek a közelében, vele való kapcsolatban tudhatjuk biztonságban.”

„Ó áldott Úr Isten,
Rossz testiségemben
Lelkem hozzád hódítsad...”

Ráday Pál énekszövege, amelyet a XVIII. század eleje óta református nemzedékek sokasága énekelhetett töredelemmel, de kegyelemben bízó reménységgel, a testiség-testiesség gondolatkörébe kalauzol. Isten Igéjének tágabb összefüggései nélkül azonban félreérthető ez a néhány sor. Aligha az az egyház Urának szándéka ugyanis, hogy gyermekei a testiség kérdéséről bémult, letargikus módon gondolkodjanak, saját romlottságuk körül betegesen forgolódjanak. Ez legalább annyira ellene van Isten szándékának, mint a testiséggel kapcsolatos túlzottan megengedő, világiasan laza szellemi irányzatokkal való kokettálás.

Mielőtt megkísérelnénk Krisztuskövető életünk buktatói közül a testiséget felelősen, józanul, alázattal átgondolni, fontosnak látok leszögezni két sarkalatos pontot. Egyrészt a fogalom szentírási értelmezése nem korlátozódhat a szexualitás területére, másrészt pedig tartunk távol magunkat a test és a lélek viszonyának platonizmusban gyökerező hamis és sablonos megkülönböztetésétől, miszerint a lélek jó, a test rossz.

Amikor a bibliai antropológia keretei közt gondolkodunk, akkor a „test” szó

alatt az ember szemmel látható, fizikailag érzékelhető, kézzel is megfogható létmódjára asszociálunk. Ennek ószövetségi szava a bászár, ami több jelentésárral bír. Éppúgy jelenti az ember és állat alkotóelemként létező hús-testet, mint ahogy kifejezi a teljes emberi testet, csontozattal, bőrrrel együtt. Ha a teljes emberi lényre vonatkoztatva áll, akkor gyakran az ember múlandóságának, esendőségének érzékeltetője, pl. Ézsaiás prófétánál, aki így ír: „Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága!” (40,6). Igék sokasága utal a hatalmas Isten és a múlandó ember közti mérhetetlen minőségi különbségre, valamint arra, hogy a „testet” csakis az élet forrásának, Istennek a közelében, vele való kapcsolatban tudhatjuk biztonságban. Például Jób 35,14kk, vagy Zsolt 104,29 hitet tesz amellett, hogy a teremtett világot benépesítő élőlények kimúlnának, megszűnnének létezni, ha Isten az életnek leheletét megvonná.

Újszövetségi helyeken azt fedezhetjük fel, hogy a testként fordított *szarksz* és *szóma* szavak Pál apostolnál betegségek, sebesülések, gyötrelmek hordozójaként is utalnak a testre (1Kor 7,28; 2Kor 12,7; Gal 4,13; 6,17). Sőt, speciálisan az Izraelhez tartozás szavaként is előfordul a Római (4,1; 9,3; 11,14) és a Galata levélben (4,23.29). Következzenek ezután a témánk szempontjából bennünket leginkább érdeklő mozzanatok: milyen akadályok, ördögi cselvetések eszközei lehetnek hívő életünkben a testiség megnyilvánulásai?

Az apostoli tanításban a testiség területéhez tartozó jelenségek közé

sorolhatjuk az, amikor az ember keresztyén létére önmagában bízva, önmagából merítve él, gondolkozik, tervez, beszél, cselekszik. A korinthusi gyülekezet tagjainak Pál felrója, hogy testiek (1Kor 3). A Krisztusban való kiskorúság jelének is nevezi a testiség irigységként, versengésként felbukkanó jeleit. Az akkori „Pálé vagyok”, „Apollósé vagyok” típusú szembenállások korunk keresztyén közösségeiben is felütik a fejüket, amikor teret nyer a pártosodás, a klikkesedés. Ennek különösen akkor nagy veszélye, ha egy gyülekezet élete, alkotó tagjai nem elsősorban és kizárólagosan az élő Jézus Krisztus személyére, hanem egy-egy kiemelkedően odaszánt, hiteles, szolgáló életű keresztyén emberre nézve szerveződnek, formálódnak. (Részben érinti ezt a gondolatmenetet, és hozzáolvasandónak, vagy meghallgatatónak javaslom Dr. Sípos Ete Álmos testvérünk Fontos kérdések sorozatban elhangzott előadását, „Hogyan kell megtérni?” címmel. Alázatra indító felismerésként itt csak arra hivatkozom, amikor valakinek a megtértességét az alapján ismerték vagy nem ismerték el hitelesnek, hogy volt-e X konferencián, részt vett-e Y-nál lelkipozíciói beszélgetésén.)

Testies jelenség a gyülekezetekben, a hívő életben az is, amikor valaki öngazultan és önmagával elégedetten teszi mércévé saját kegyességét, saját ismereteit, és ennek alapján ítéletet másokat. Szomorú, amikor valaki Isten kéretlen ízlésrendőreként fellépve még azt is megbélyegzi, ami Isten gyermekeinek hálás, örvendező életjelensége, ami a megszentelt kreativitásból,

derüből származik. Konkrét példák megnevezése nélkül tudunk olyan gyülekezetekről, ahol áldással működhetett, működik rétegalkalom, készül gyülekezeti kiadvány olyan szellemes nevekkel, amelyek egyszerre képesek kifejezni jókedvet, befogadó készséget, jellemzők az adott közösségre, és krisztusi tartalom tölti meg a kereteiket. Mégis bárhol, bármikor számolni lehet a gyors botránkozásra kész, a krisztusi mivolt hiányát megfellebbezhetetlenül kijelentő lelkek felbukkanásával. A Krisztuskövetés szempontjából azért mondható ez komoly kerékkötőnek, mert miközben az ítélező tévesen gondolja „lelkinek” önmaga örömtelen, eltorzult látását, elsősorban ő maga kerülhet távol attól a Krisztustól, aki alázatosnak, szelídnak mondja magát, és örömét ígérte övéinek. Ráadásul az efféle akadékoskodás a hit útjának elején járók, vagy arra rálépni szándékozók elriasztásának, kétségbe ejtésének is okozója lehet. Sokszor, sokféleképpen hallhatuk már azt a mondatot: ha ilyen egy keresztyén, akkor én inkább nem akarok az lenni.

Ugyanez a lelkinék gondolt, de valójában testi, félresiklottan és túlhajtottan világmegvető megközelítés köszön vissza abban a testvéri disputában, amelynek tárgya az volt, hogy hívő embernek egyáltalán szabad-e bort inni. A kérdés nem az úrvacsorai jegyről, nem is a mértéktelen alkoholizálásról szólt, hanem a mértékletes fogyasztásban próbált eligazítani. Az aszketikus válasz üzenete ez volt: igen, de csak ha rossz.

A testiségnek egy igen fontos területről beszél Péter apostol: „*Szeretteim, kérlek titeket mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak*” (1Pt 2,11). Az Isten nélkül világra jövő ember meghatározó törekvése az élvezet keresése. Elemi igényünk van az örömről. Ez önmagában nem rossz, hiszen sok ige bátorít, ösztönöz az Úrban való örömezésre. De a bűneset miatt lényünknek ez az örömről vágyó nyitottsága is megromlott, és eltorzult, élvezetközpontúsággá fajult. E szemlélet sajátja, hogy az ember önmagát állítja középpontba. Az Én univerzumában a többi ember rendeltetése

az, hogy értem éljen. Minden azt a célt szolgálja, hogy az én szervezetemben szabaduljon fel minél gyakrabban és minél nagyobb mennyiségben az endorfin nevű örömhormon, ezzel biztosítva számomra a boldogságérzetet.

A testies örömkeresés kulináris módjának eltorzulásait már a Római Birodalomból is ismerjük, ahol a finom falatokkal betelni nem tudók fejlesztettek ki egy bizarr élvezetfokozó módszert: az ínycségekkal már jóllakottak oly módon növelték a finomságok fogyasztásával átélhető élvezetet, hogy pávatollas torokpiszkálással biztosítottak helyet a teli hasban az újabb jóízű étek és italok számára. Itt semmi esetre sem valós szükséglet kielégítése történt, inkább az élvezetek öncélú habzsolása motiválta az így lakmározó gazdagokat. Ellenpólusként és megszívlelendő tanácsként őrzöm a szívemben egy többgyermekes hívő édesapa puritánságot tükröző intését: az ember nem azért eszik, hogy jóllakjon, hanem hogy ne legyen éhes. A Tituszhoz írt levél szerint ezt a krétaiak, mint „*gonosz vadak, rest hasak*” (Tit 1,12) aligha ismerték, és hitéletük gyengítői közt a has-isten is megjelenik.

Számos nemi perverzió kialakulásának mélyén is ott fortyoghat a Sátán szította elégedetlenség: nem elég, amit az Isten teremtési rendje szerinti szexualitás kínál. A kétneműnek teremtett emberiség férfi és női tagjai egy-egy különművel kötött, életre szóló közösségben szabadon élvezhetnék a szexualitást, de erre rátelepedett a rendkívüliség igénye, a szokatlan utáni vágy. Nem idézem a Mózes idejében már létező, gyomorforgatóan széles skálát. Egészen elképedünk Isten gyermekeként azon, hogy a tilalmakból visszakövetkeztethetően miféle aberrációk voltak jelen már több mint 3000 éve is. A fogyasztói társadalom ezen a téren már alig képes újat kitalálni, legfeljebb a technikai háttérkínálatot tudják szélesíteni különféle szerekkel, eszközökkel.

Az élvezetközpontúság a keresztyén embert is fenyegeti, és tékozláshoz, értékek elherdálásához vezet. Az ennek a szemléletnek, érületnek a hálójába esett ember minden esetben árt magának is, másoknak is. Megfigyelhető ez a különböző szenvedélyek, vagy inkább

szenvedélybetegségek, függőségek kialakulásában, amelynek soha nincsenek szóló áldozatai, a beteg egész környezete szenved. A párkapcsolatról, testiségről alkotott, média által manipulált, kortársak által hergelt szabados felfogás eredményezi, hogy fiatalok tömegei idejekorán kiégnek, olykor már tinédzserként mindenben túljutnak. Már a házasságban élőkre is hat az a világból érkező nyomás, amely a válásra vezető útra csalogat, majd kínálja többek közt a nyitott kapcsolat lehetőségét. Riasztó a pusztató tény – statisztikai adatok nélkül is –, hogy lelkészcsaládok esetében mennyi válásról tudunk. Az angol nyelvet ismerők szép számmal találhatnak az interneten felméréseket, elszomorító beszámolókat olyan lelki munkásokról, pásztorokról, igehirdetőkről, akik pornográf tartalmakat közlő oldalak böngészése során kerültek függésbe, és jutottak el a meghasonlóságig.

A testiség sokféle megnyilvánulási formájáról egy részletesebb listát találhatunk a Galata levél 5,19-ben: „*A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, versengés, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók*” (Gal 5,19). Az utolsó szavak arra utalnak, hogy voltaképpen felsorolhatatlanul sok mindenről van szó. Minden a test kívánsága, amit Isten nélkül akar valaki csinálni. Akár olyasmis is, amit elsőre talán nem is gondolnánk annak, mint például az irigység. Az irigység hívőként is vissza fogja húzni azt, aki megtűri önmagában, mert örökösen a másokkal való összehasonlítgatással fecserli el erőit, így azokra nem marad energiája, akikhez küldi őt Isten, akik felé a bizonyágtétel eszköze, a Krisztus hírvívője lehetne.

Az apostoli tanításból kiderül, hogy ez kemény harc, és nagy téttel bír. A testi kívánságok felerősítésével az az ördög célja, hogy leblokkoljunk, és ne legyen a lelki életünkben nyilvánvaló előrehaladás, gyümölcsstermés. Ez sodor aztán embereket addig a következtetésig, hogy elkeseredetten kimondják: nincs igazi fejlődés az életben, nem nekem való ez az út. Ez pedig az Úrral járás direkt feladása lehet. Alter-

natívaként választják sokan a képmutatás útját, amely a haladás látszatát keltheti, de ezzel nem csak önmagát, hanem környezetét is becsapja a képmutató. Egy lelkipásztor testvérem így fogalmazott vagy 20 éve: a képmutatás legmagasabb foka az, amikor az álarcot viselő ember már nem tudja elválasztani, megkülönböztetni valódi önmagát attól a képtől, amit a világ felé mutat.

A mi reménységünk nem az, hogy emberi megoldás szülessen ebben a fenyegető, elbukást előidéző kísértésben. Hanem, miközben hisszük és valljuk a 2Pt 2 súlyos szavainak igazságát, afelől is bizonyosak vagyunk, hogy „... lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által Krisztusba oltattak, a háladatoság gyümölcseit ne teremjék” (Heidelbergi Káté 64. kf). Legyen számunkra motiváló példa a megszentelt élet komolyan vételére az a Dá-

vid, aki hit által átélte Isten helyreállító, bűnbocsátó kegyelmét. Ekkor írta le ezeket a bátor sorokat, a gyilkosságig és csecsemőhalálig is fajuló, nagyon testi, nagyon parázna történetének lezárásaként: „Add vissza nekem szabadításod örömét, és az engedelmisség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam útjaidra a bűnösöket, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád...” (Zsolt 51,14-15).

Kovács-Hajdu Albert / Budapest

A SÁTÁNI SIKEREK KOVÁCSA: A HATALOMVÁGY

„Ha a Diabolosznak volt bátorsága az Isten Fiánál kezdeni Isten üdvtervének megakadályozását, mennyivel inkább támadja Jézus Krisztus követőit, Isten gyermekeit pl. a hatalomvágy gerjesztésével, hogy küldetésünket akadályozza.“

Az emberiség történetét tekinthetjük úgyis, mint ami – Ádámától a brexitig – folyamatos harc a hataloméért, vagy ellene. Ebben a dolgozatban azonban nem általánosságban a világtörténelem, mint hatalmi harc témáról írunk. Bennünket ennek a küzdelemnek az a szelete foglalkoztat, amellyel a Kísértő folyamatosan Isten újszövetségi népét, a gyülekezetet – tagjait és vezetőit – igyekszik gáncsolni küldetése betöltésében. Ennek egyik hatásos eszköze a hatalomvágy felgerjesztése Isten gyermekeiben.

Általános érvénnyel kimondhatjuk, hogy ahol Isten cselekszik, ott a Sátán sosem marad tétlen, vagyis, ahogy Péter apostol írja levelében: „az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.” (1Pt 5,8). A görög szöveg szavának első értelme így fordítható: kit igyon meg, ivás közben kit nyeljen le. Amint az italba került muslicát az itallal együtt lenyel/het/i az ivó, az ördög a hatalom italába esett – s abban esetleg megszedült, részegedett – embert, közösséget úgy nyeli be, veszi birtokába, azaz bekebelezi, s ezzel máris célt ért, mert alkalmatlanná tette Ura és Megbízója szolgálatára. Példaként lássuk, hogy Isten két legnagyobb

munkájánál miként kísérli meg a beavatkozást a kísértő. Eszköze mindkét esetben a hatalomvágy gerjesztése.

BÓDÁS JÁNOS
A „TÖKÉLETES“ EMBER

„Tökéletes az ember”, mint a gép,
s ily rémületben nem élt soha még.

Az érdek gőze feszíti belül,
s mint a motor, fut érzéketlenül.

Mindent elért már és
„mindent legyőz”?
Virágos útfélen sosem időz,

sem csókra, sem örömré rá nem ér,
nyomában velő loccsan s drága vér.

Erő, tudás majd éjig emelik,
s a mennytől mégis mind
messzebb esik.

A boldogsága régen elmaradt,
fönt száll, közömbös csillagok alatt,
de mind dermesztőbb körötte a lég,
s ráfagy szárnyára, szívére a jég!

Tökéletes az ember: szárnya van,
de élete sivár, boldogtalan.

Elsőként a teremtésre gondolunk. Tökéletes volt minden tekintetben / mind, amit Uram teremtél kezdetben. / Az ember testét te alkotád szépen, / és lelkét épen – (Ref. Énekeskönyv 109. dics. 1. v.) Lengyel József 18-19. száza-

di jeles költő, énekeszerző szép énekének idézett strófája gyönyörűen foglalja össze a lényegét. A teremtés befejezéseként Isten a maga képére és hasonlatosságára az embert teremti meg, aki Teremtőjétől mindent megkap, ami boldogulásához és örök boldogságához szükséges. Isten a maga hatalmából is ajándékoz az embernek annyit, amennyit jónak lát: „...hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön mozgó minden élőlényen!” (1Móz 1,28). A másik emberen uralkodást nem tartalmazza az ajándékozás. Az ember feletti uralmat Isten magának tartja fenn. S ekkor színre lép a Diabolosz (= a Sátán újszövetségi neve, jelentése: szétdobáló, átdobó, átejtő, átverő, rágalmozó, vádló). Munkamódszere: olyat ígér, amit nem adhat meg, mert az sem birtokában, sem hatalmában nem áll, tehát hazudik. Felgerjeszti az emberben az uralomvágyat, a nagygyá, bölccsé, a Teremtőjével egyenlővé válást, mint lehetőséget, s az ember vevő erre az ígéretre. „...olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz.” (1Móz 3,5). Emlékszünk az első ember bölcsességére, ami nem kevesebb, mint vesztét/vesztünket okozta. A földön született első ember neve: Kain. A testvérgyilkos. Szomorú, máig ható a gyümölcse az elhittett ember engedetlenségének, nagyra, hatalomra törésének.

Második példaként lássuk Isten másik legnagyobb munkáját: a helyreállítást, a megváltást. Az Ádámiban elbukott embernek szabadítást készít. Jézus

Krisztusban a világtörténelem döntő eseményeként, a helyreállítás egyedüli útjaként végzi el az új teremtést, ami az engedetlenségében halottá lett ember újjá teremtése és megelevenítése. Jézus Krisztusba oltva az ember új teremtés lesz, s elmúlnak a régiek – az ádám örökség ítéletétől – mindazok életében, akik Krisztusban vannak (2Kor 5,17). Isten embermentő terve Jézusban ölt testet, s indulásakor egy hatalmáért rettegő uralkodót használ a Sátán Isten tervének megakadályozásában. Itt a hatalomföltés az eszköze. Heródes mindent megtesz, hogy elpusztítsa a Messiás-gyermekeket. Tévelygő terve nem érhet célba, de hatalomföltő átokfutása nyomán patakzik a vér, s „*nagy sírás és jajgatás hallatszott Rámában*” (Mt 2,18). Majd, amikor Jézus három évtized múlva, megváltó szolgálatának egyik első lépéseként a negyven napos pusztai magányban böjttel és imádsággal készül a rá váró szolgálatra, ismét megindítja támadását Isten terve ellen. Ha ugyanis Jézust Isten szolgálata helyett a magáéba tudja állítani, akkor nincs megváltás, nincs új teremtés, Isten üdvterve bezárult, mielőtt indulhatott volna. Bármilyen abszurd annak feltételezése, hogy a Kísértő győzhet Isten ellen, ő mindig ezzel az eltökéltséggel indul. A Jézust kísértő Sátán hatalmat és dicsőséget (exusia és doxa – Lk 4,6) kínál Jézusnak, imádásért cserébe. Megtoldja és fokozza ajánlatát azzal a hazugsággal, hogy mindez neki adatott, s ő, mint a hatalom és dicsőség birtokosa annak adja ezeket, akinek akarja. Mire gondolhat, amikor arra hivatkozik, hogy a hatalom és dicsőség neki adatott? Mivel pontosan tudja, hogy minden hatalom forrása s birtokosa egyedül Isten, s a dicsőség is egyedül az övé („*dicsőséget másnak nem adom*” – Ézs 42,8), azt a látszatot igyekszik kelteni, hogy Isten átruházta/megosztotta vele ezeket, tehát ő Isten szövetségese, aki igényt tarthat Jézus imádatára. Ezzel a hazugsággal ugyancsak Jézus küldetését lehetetleníteni. Amikor Jézus visszautasítja és leleplezi a Sátán hatalom- és dicsőségígéréssel történő szédítését, egyértelművé teszi, hogy az imádat és szolgálat csak Istent illeti. Jézus válasza: „*Meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.*”

(Lk 4,8) Isten imádása és szolgálata pedig csak az alázat útját járva lehetséges. Valóban ez lett, ez volt Jézus útja: „*megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*” (Fil 2,8). Így teljesítette küldetését, s ezután magasztaltatott fel arra, hogy előtte „*minden térd meghajoljon*” (Fil 2,10) Megváltó küldetését elvégezve, útját alázatban végigjárva mondotta az út végénél tanítványainak, az akkoriaknak és a mindenkoriaknak, akiket a hatalommal és dicsőséggel fog újra és újra kísérteni, s a szolgálatban gáncsolni a hazugság atyja: „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön!*” (Mt 28,16).

Ha a Diabolosznak volt bátorsága az Isten Fiánál kezdeni Isten üdvtervének megakadályozását, mennyivel inkább támadja Jézus Krisztus követőit, Isten gyermekeit pl. a hatalomvágy gerjesztésével, hogy küldetésünket akadályozza. Üdvösségünknek ugyan nem árthat, de hogy ne maradjunk meg a szolgálat = alázat útján, ebben sokszor eredményesen fáradozik, s kísérti a mindenkori tanítvány-sereget, akiket éppen gyarló, emberi természetünkönél fogva is a hiúság, hatalomvágy szinte észrevétlenül keríthet hatalmába. Jellemző, ahogy Lukács evangélista bemutatja ezt a kísértést. Így olvassuk: „*versengés támadt közöttük*” (ti. a tanítványok között), hogy ki a nagyobb / legnagyobb közöttük. Vajon honnan támadt a tanítványokban ez a versengés? Ki súgott nekik? Nyilván kísértés esett rajtuk, s ők lépre mentek: igen, döntsünk, ki a vezér, vagy mi a rangsor közöttünk. 2000 év alatt mennyi kín, harag, gyűlölködés, megosztottság, sértődés, szakadás támadt Isten gyermekei között az ilyen döntésekből. Hatalmi harcok emésztették fel az erőt és békességet, amelyeket pedig szolgálatra kaptak: „*lesztek nekem tanúim!*” (Csel 1,8). Mindez Jézus közvetlen közelében és hűséges követése közben esik meg a tanítványokkal. Az evangéliumi történet a mindenkori tanítványokért íratott meg, nagy figyelmeztetésként: „*Vigyázzatok...!*” (1Pt 5,8!), és: „*aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!*” (1Kor 10,12). A leghűségesebb szolgálat közben is nagyra nőhet a tanítvány, s mások fölé kere-

kedhet. Ha Ura elfogadta és megáldotta szolgálatát, talán aratást hozott a magvetés után, jöhet a mérítség: mennyi ebből az én érdemem. Mert van, az biztos – véljük olykor (sokszor?!). Az én alkalmasságom, tehetségem, felkészültségem, képességeim, figyelmességem, alaposágom, rátermettségem, erőm stb. nélkül nem jutottunk volna ennyire! Melyikünkben nem indított el még hasonló gondolatsort a Kísértő, s tett pillanatok alatt használhatatlanná, alkalmatlanná az Isten Országára, ha ezek a simogató gondolatok kedvükre – s kedvükre – foroghattak bennünk. És hasonlókká lettünk a sokszor megmosolygott kis farizeushoz. A történet szerint Istenes bácsi meglátogatta a családot, s térde elé állítva a kis embert, feltette neki bölcs kérdését: – Nos, kifiziam, tudod-e, hogy ki teremtett téged? – A jó Isten – vágja ki magát kihúzva az emberke –, de – mutatja – ilyen kicsinek! A többit én nőtettem hozzá! – Fontos számon tartanunk az Igét: „*Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok*” (1Kor 15,10), és „*Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsékszel, mintha nem kaptad volna?*” (1Kor 4,7) Jézus tudva és értve tanítványai gondolatait, kiigazítja azokat. Nem a hataloméért harcoló világ a modell Isten megigazított népe számára. Az Úr magát állítja példaként övéi elé. „*A pogányokon királyaik uralkodnak... Ti viszont ne így tegyetek, hanem aki a legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Én olyan vagyok köztetek, mint aki szolgál.*” (Lk 22,25-27) A párhuzamos igehely szerint még markánsabban fogalmaz: „*az Ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, s adja életét váltságul sokakért.*” (Mt 20,28). János evangélista elbeszéli, hogy az utolsó vacsora előtt Jézus megmossa tanítványai lábát, majd pedig – hogy mindnyájan értsék és értsük a történetek üzenetét – így összegez: „*Ha megmostam a lábatokat én, az Úr, és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.*” (Jn 13,14-15).

A Kísértő nem csak az egyént, de a közösséget, gyülekezetet is célba

veheti, hogy megosztva, pártoskodást gerjesztve figyelmét elterelje arról: miért is létezik, mi a küldetése. Korinthusban is így történt. Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé (1Kor 1,12) Nem gondoljuk, hogy itt foglalkoznunk kellene e csoportok sajátosságaival. Témánk szempontjából azt emeljük ki, hogy az ördög is ismeri a „divide et impera” (oszd meg és uralkodj rajta) lehetőségét, és gyakorolja is, ahol tudja. S akkor a gyülekezet élete már nem arról szól, amiért Ura megteremtette, hanem csoportok látványos birkózása: kinek van igaza, ki a nagyobb, erősebb, ki nyomhatja le a maga igazát a másik torkán. S ha eredménytelen marad a küzdelem, következhetnek a szakadások. A tapasztalatok alapján jegyzi meg a kommentár írója (D. Prior), hogy többnyire a Krisztus-párt hajlamos elsőként a kirajzásra, hivatkozva arra, hogy (számára) nem elég lelki az a közeg, amelyet a gyülekezet megjelenít. Nem gondoljuk, hogy Korinthusban a megnevezettek (Pál, Apollós, Kéfás) igyekeztek volna úgy forgolódni, hogy maguknak nyerjenek meg embereket. Mindnyájuk szolgálatának középpontja Jézus Krisztus személye és keresztyje volt. De átütőbb erejű volt sokakban a hirdett evangélium erejénél a hirdető személyisége. Amikor így siklathatja ki az Ige útját a Sátán, máris nyert. Valahányszor keresztyén emberek elkötelezik magukat egy földi személy – tehetséges igehirdető vagy lelkipásztor – mellett, leveszik a szemüket Jézus Krisztusról, és ezzel elkerülhetetlenül teret adnak a széthúzásnak. (D. Prior) „*Talán Pál feszítetett meg értetek?*” (1Kor 1,13) kérdi az apostol a pártoskodóktól. S ezzel a kérdéssel a megfeszített Krisztust állítja újra a gyülekezet elé: rá figyeljete, hozzá igazodjatok, őt hallgassátok! Ha Lelkével, Igéjével ő uralkodhat népe felett, nem kap teret a Kísértő, akinek újszövetségi neve – ne fedjük! – szédobálót (megosztót) is jelent. Eszünkbe juthatnak mindezzel kapcsolatban azok az egyházi események (lelkész- és egyéb tisztségekre választások, döntések) amelyekben legkevésbé a Megfeszítettre figyelés volt a szempont, s mert az ember azt nézte, ami a szeme előtt

van, a theokrácia (Isten gondolata, az Ige vezetése) helyett a demokrácia szabályainak felelt meg a nevében Krisztus Király uralma alatt élő nép. Ennek áldatlan következményei mindig meg voltak, nem csak 2000 éve Korinthusban, hanem azóta is az Egyház életében. A világ, amelyben élt a korinthusi gyülekezet, megszádulva kérkedett a maga bölcsességével; a meggyőző ékesszólástól, s a szép szavaktól mámorosodott meg. Ezt a kérkedést látta Pál a gyülekezetben: a hívők emberekkel dicsekedtek. Eleven volt a személyi kultusz. A Krisztus értelmére (1Kor 2,15) eljutás nem gyors folyamatának fontos lépése a világ gondolkodása helyett az Isten bölcsességével átitatódás. Ezért nagyon fontos meglátnunk, hogy hat ránk ma a világ a maga gondolkodásával.

Hogy ne bukjuk el küldetésünket hatalomvágy és egyéb kísértések miatt, Kálvin az ókori mondást idézi: ismerd meg önmagad. Ez pedig önmagunk Isten színe előtti megvizsgálására készítet. E közben meg kell tudnunk, hogy semmink sincs, ami sajátunk volna, minden Isten ajándéka, azaz az ő kedvezéséből lett a miénk. Ennek felismerése juttat el annak meglátására, hogy minden dicsekvésünk és magunkban bízásunk súlyos tévedés, amelyből igaz alázatra kell megtérnünk (Inst. II. 2,1-2). Előbb Krisostomost idézi: „... a mi bölcselkedésünk alapja az alázatosság”, majd pedig Augustinus tanítására emlékeztet, aki ezt írja: „... ha én tőlem azt kérdeznéd, hogy a keresztyén vallásnak melyek a fő szabályai, először, másodszer és harmadszor is mindig azt válaszolnám, hogy az alázatosság. [...] Mennél gyengébb vagy önmagadban, annál inkább felveszi gondodat az Úr.” (I.m. II.2.11.) Akik pedig a tanítás és igehirdetés szolgálatát gyakorolják, ne gondolják magukat többnek, mint Krisztus szolgáinak, és ugyanakkor a nép szolgáinak a Krisztusban. (1Kor 4,1). Ezért arra kell emlékeznünk, hogy bármiféle tekintélyt és méltóságot tulajdonít a Szentlélek az Ige szolgáinak, az nem nekik, az embereknek szól, hanem a szolgálatnak, amelyre elhívtak. Még rövidebben: az Isten Igéjének szól, amelynek szolgálata rájuk van bízva (I.m. IV. 8.1-2).

A XX. század mély hitű keresztyén tanítója, D. Bonhoeffer pedig a hálás élet fontosságát hangsúlyozza, mint alapját a megáldott, szolgáló életnek. Nem azon panaszkodunk, hogy Isten ezt vagy azt megtagadott tőlünk, hanem hálát adunk azért, amit naponként megad. „Jaj helyett hál’adás” – amint egy ének mondja. Ha elmulasztjuk, hogy naponta hálát adjunk azért a keresztyén közösségért, amelyben élünk – még akkor is, ha ott erőtlenségben, kishitűségben, nyomorúságokban bővelkedünk –, akkor megakadályozzuk, hogy Isten a Jézus Krisztusban valamennyiünknek elkészített gazdagság mértéke szerint növelje közösségünket. Ez különösen érvényes arra az esetre, amikor lelkészek és buzgó gyülekezeti tagok panaszkodnak gyülekezetükre. (D. Bonhoeffer: Szentek közössége 18-19. o.) Az Urunk előtt kedves, azaz az ő alázatával végzett szolgálatról pedig azt vallja, hogy az ezzel kezdődik: elismerem, hogy Isten nem olyannak teremtette a másik embert, amilyennek én teremtettem volna. Isten a maga kép-mására teremtette őt, s az én dolgom nem lehet az, hogy a magam képére igyekezzem formálni.

Az Úr Jézust és testvéreit alázatban szolgálónak három ismérvét sorolja a szerző: a.) *tud hallgatni és meghallgatni*. Ahogy az Isten iránti szeretet azzal kezdődik, hogy meghallgatjuk, amit mond, úgy a felebarát szeretete is azzal kezdődik, hogy megtanulunk figyelni egymásra. Tévedés azt hinni, hogy a szolgálat egyedül az Igével történhet. Aki testvéreire nem tud odafigyelni, hamarosan Istenre sem tud már figyelni, előtte is örökké fecsegni fog. A lelki élet halála kezdődik itt. Aki úgy véli, drágább az ő ideje annál, hogysem mások hallgatására vesztegessen, annak nem lesz ideje Istenre sem, mindig csak önmagával és a saját elgondolásaival lesz elfoglalva. b.) *a cselekvő segítség gyakorlója*. A második szolgálat, amellyel a közösségben egymásnak tartozunk, a cselekvő segítség. Mindenek előtt a külső dolgokban való egyszerű segítségre gondolunk. Ilyen dolog bőven akad minden közösségben. Tudnunk kell, hogy Isten küldi utunkba azokat az embereket, akik kérésekkel, igényekkel fordulnak hozzánk. Megtehetjük, hogy

ügyet sem vetünk rájuk, hanem saját (fontosabb?) dolgainkkal foglalkozva elmegyünk mellettük, ahogy a pap is elment – talán éppen Bibliát olvasva – a rablók kezébe esett ember mellett. Ha így teszünk, figyelmen kívül hagyjuk azokat az élénk hozott jeleket, amelyek arról szólnának, hogy nem a mi utunk a fontos, hanem az Istené. Azok hirdethetik örömmel és hitelesen Isten szeretetének és irgalmasságának ígét, akik a szeretet és irgalmasság hétköznapi cselekedeteitől nem ódzkodnak, c.) *ismeri az elhordozás, békességes tűrés tudományát.* „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Gal 6,2) Krisztus törvénye tehát az elviselés, elhordozás törvénye. A Szentírás gyakran beszél az elhordozásról,

ezzel a szóval Krisztus egész váltságművét ki tudja fejezni: „*Betegségeinket ő viselte, fájdalmainkat hordozta, ... békességünk büntetése rajta van.*” (Ézs 53,5) Ezért nevezi a Szentírás a keresztyén ember egész életét a kereszttel viselésének. Krisztus testének közössége valósul meg ebben.

A fentieket végig gondolva mondjuk, hogy a gyülekezetnek nem csillogó, a tagokat ékesszólással lehengerlő személységekre van szüksége, hanem Jézushoz és testvéreikhez hű szolgálóra. Olyanokra, akik nem hatalmat akarnak szerezni maguknak, hanem testvérként a többi testvér között maguk is az Ige hatalma alatt szolgálnak.

„*Vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte,*

keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben” – int az apostol. A vigyázatok szó pontos értelme: legyetek éberek. Az alvóval mindent meg lehet tenni. Hogy hitben ellene állhassunk a minket benyelni akaró Kísértőnek, ébernek kell lennünk. Hangsúlyos: hitben állhatunk ellene, ami azt jelenti, Urunk közelében, hangjára, szavára figyelve, Szentlelke uralma alá naponta tudatosan állva lehet esélyünk az ordító oroszlán ijesztésével, csábításával, hazug ígéreteivel megütközni és győztes harcot vívni. Vagyis, ha minél teljesebben igaz lesz naponként ránk az ének: Már szolgád lettem Jézusom / Ki értem áldozál, / Más uram nincsen, jól tudom, / Mert bűnből kihozál.

Komlósi Péter / Ráckeve

ÁBRÁNDOZÁS, ÁLMODOZÁS

„Az ábrándozás és az álmodozás nem szűnik meg a kisgyermekkel. Nagyon sok felnőtt él álomvilágban...”

Az álmodozás elszakítja az embert a valóságtól, elfeledteti vele a hétköznapi komoly kérdéseit, s észre sem veszi, hogy már szinte nem is tudja valóságosan értékelni a helyzetét.“

Amikor Jézus Krisztus elhívta az övéit, akkor tudatos keresztyén életre indította el őket. A megtért emberen – mint lelki újszülöttn – az élet jelei mutatkoznak meg; a teljes élete az Úr felé fordul. Ez azt is jelenti, hogy az értelmét Isten az ő Lelke által megújította. Észleli a dolgokat, eseményeket maga körül, de a Szentírás összefüggései alapján mérlegeli és értelmezi azokat. Meghozott döntései azonban mégsem mindig sikeresek. Néha azért bukik el, mert nem az Úr útmutatásai szerint dönt, de Isten Lelke bűnbánatra indítja, s felállva, bocsánatot kérve és kapva újra indulhat. A tudatos keresztyén élet nem „sétagalopp”, hanem mindvégig tartó harc. Ennek a harcnak csak egyetlen területére fogok jelen cikkben rámutatni: ez pedig az ábrándozás, álmodozás.

Miért jelent ez küzdelmet az Úr Jézus útján járó embernek? Mert Isten a keresztyén embert értelmének haszná-

latára hívta el, logikus (a fentebb leírtak szerint: Logosz-szerű, Ige szerű) gondolkodásra. Ezzel szemben a Sátán eltereli a valóságról a figyelmét és egy ábrándot, vagy álomvilágot tár föl előtte.

**FÜLE LAJOS
KRISZTUSBAN**

Ha egyszer bűneim
elvonulhatnak előttem
vég nélküli, sötét sorokban,
s kikiabálnának komisz mód:
„Én is tehozzád tartozom!
Meg én is, én is, én is, én is!”

Ó, hogy pirulnék a haragtól,
hogy nem tudom – beléjük fojtva
a szót – elhallgattatni őket,
s a szégyentől tán – hogy igaz mind –
lángra lobbanna a ruhám is.

De bűneim
nem vonulhatnak el előttem,
nem szólhatnak már, mert halottak,
s én – megváltott –

KRISZTUSBAN élek...

„A modern tudomány különbséget tesz ébrenléti vagy nappali, és alvási álmok között. Mindkét esetben az öntudat többé-kevésbé kikapcsolódik, és

a reális környezet (idő, tér, érzékelés stb.) megszűnik. Míg az, aki „ébren álmodozik” a maga képzeletvilágába merül, addig az alvó állapotban keletkező álmok a legkülönbözőbb élményeknek (benyomásoknak) a lecsapódásai... Az ébrenléti álmokban, de sok alvás közben keletkező álomban is közös, hogy egy titkos vágy van a legmélyebb alapjukban. Vö.: Éhes disznó, makkal álmodik.”¹

Mindannyian visszaemlékezhetünk gyermekkorunk álmodozásaira. A kisgyermekkor sajátosságai közé tartozik, hogy az érzelmi, vagy információs réseket „kitömi”, vagyis egy általa ismeretlen helyzetet „megmagyaráz”, úgy meséli el, mintha az vele történt volna meg. Például az óvodás Pistikét a családjá elvisz síelni, a csoporttársa, Józsika viszont még soha nem síelt. Józsika kifagatja a síelő fiút. Erős vágyat érez, hogy ezt ő is megtehesse, vágyát erősen átéli, és azután már úgy mesél az eseményekről, mintha ő is ott lett volna. A legapróbb részletekbe mérően „tudósít”.

Az ábrándozás és az álmodozás nem szűnik meg a kisgyermekkel. Nagyon sok felnőtt él álomvilágban, amiből azután a romantikus regények és a filmipar is sokat profitál. Sokan úgy gondolják: ha már nem történhet meg

velem ez a valóságban, legalább olvasom, képzeljem el, vagy lássam filmen, élhessem át egy videojátékban. Az álmodozás elszakítja az embert a valóságtól, elfeledteti vele a hétköznapi komoly kérdéseit, s észre sem veszi, hogy már szinte nem is tudja valóságosan értékelni a helyzetét.

Ha valaki keresztyénné lesz, elindul Jézus Krisztus követésére, a gondolkodásának is meg kell változnia. Ekkor kezdődik a harc. Eddig szívesen belemenekült az álmovilágba, de most már az ige fegyelmezi a gondolkodását. Az emberben dúló harc abból adódik, hogy az vágyainkat az ördög felhasználja, és mint csábító, felkínálja a mézesmadzagot: „*Hanem mindenki kísértésbe esik, amikor vonja és csábítja tulajdon kívánsága.*” (Jak 1,14).

Itt válik igazán izgalmassá a témánk: ábrándozó, álmodozó hívők vagyunk? Vagy ábrándozó, álmodozó egyházban élünk? Szembe tudunk nézni a valósággal? Még fontosabb ez a kérdés akkor, ha felelős vezetők vagyunk akár családban, társadalmi szinten, a gyülekezet kisebb közösségében, presbitériumban.

A SZENTÍRÁS ÁLMODOZÓI

– Jeremiáson keresztül Isten Szentlelke nagyon komolyan megfeddi azokat a prófétákat, akik a valósággal, az isteni ítélettel szemben a vágyálmaikat és reményeiket dédelgetik. A tőle elfordult népének következményként az Úr elhurcoltatást ígért, a hamis próféták viszont csodálatos győzelmeket (Jer 23,25-28).

– A Jézus korabeli farizeusok sem a valóság talaján, hanem egy sajátos ábrándvilágban éltek és gondolkodtak. Abban hittek, hogy Istentől úgy nyerhetnek, „vásárolhatnak” áldott életet, ha a mózesi törvényt, és annak a legapróbb részletekbe menő magyarázatát („atyáink hagyományát”) pontosan megtartják.

– Jézus egyik tanításában is találkozunk ábrándozó emberrel, aki tévhitéből még hasznot is akar húzni: „*Ha pedig az a szolga így szólna szívében: 'Halogatja még az uram a hazajövetelt', és verné a szolgálát és szolgálóleányokat, és kezdene enni és inni és részegeskedni: megjön annak a szolgának az ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitelenek sorsára juttatja.*” (Lk 12,45).

– Pál az ifjú Timóteust kétszer is figyelmezteti az ábrándozókra:

Először az 1Tim 4,7-ben írja: „*A szentségtelen és vénasszonyos meséket (= mindenki számára nyitott, elvetendő, szentségtelen, babonás mítoszok) pedig vedd el!*”, mert az istenfélelem és az üdvösség szempontjából ezek üresek, haszontalanok, károsak. Ezzel szemben a 6. vers a hitnek, a valóságnak a beszédét hangsúlyozza, ami a Krisztus tudományának összessége: mindaz, ami Krisztusról szól, ami Krisztushoz köt. Ezt nevezi „igazi tanításnak”, ami tkp. az Isten üzenete Jézusról (ószövetségi prófécia, Jézus és az apostolok tanítása).

A másik ige, amelyben konkrét személyeket nevez meg Pál apostol, a 2Tim 2,16-18. részben olvasható. Az említett személyek az újjászületést nevezik feltámadásnak, s ezért mondják, hogy a feltámadás már megtörtént. Ezzel azonban a testet megvetik, amire az Úr nem tanított. A halottak feltámadásába vetett drága hitet és reménységet támadják ezzel. Pál – a szeretet himnuszának írója – nagyon határozott: térjete ki előlük, különítsétek el magukat tőlük! Világossá teszi azt is, hogy ez a tanítás olyan, mint a rák: a test elpusztítására tör.

– Pál apostol az általa alapított gyülekezetben is beleütközött az ábrándozókba, még hozzá Thesszalonikában. Ők félreértettek vagy tévesen magyaráztak valamit, „rendetlenül éltek”, vagyis kiestek az isteni rendből, ritmusból, és nem dolgoztak. Ehelyett az Úr Jézus közeli visszajövetelét várták, de közben nyughatatlankodtak és más dolgába is beleavatkoztak. Ezért írja Pál: „*Az ilyeneknek azonban elrendeljük, és intjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy csendesen munkálkodva a maguk kenyerét egyék.*” (2Thessz 3,12).

– Szólnunk kell egy sokat támadott levélről, és annak néhány verséről. A 2Pt 1,16-ban a következőket olvashatjuk: „*Mert nem kitalált meséket (= ravaszul kieszelt, bölcselkedésből származó koholt mítoszt) követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem mint akik szemtanúi voltunk nagyságának.*”

Némelyek a bibliai események elmondásában mítoszt látnak, meséknek

nevezik azokat. Az ún. modern teológusok magát a levelet sem tulajdonítják Péter apostolnak. Azonban a Krisztus hatalmáról és dicsőséges visszajöveteléről szóló bizonyágtételnek több tartópillére van: a próféták egybehangzó jövendölése, az Isten Fiát bemutató isteni kijelentés, valamint az apostol személyes történeti tapasztalata.

Amikor részesülünk a hit ajándékában, akkor nem az emberi ész ért meg valamit, hanem Isten enged bepillantást az örök dicsőségbe. Ehhez egyáltalán nem fogható a tévtanítók kitalált meséje. Ezért a prófétai beszéd nem saját magyarázat, hanem olyan, mint a sötétben égő lámpa, amely érthető, világos, biztos eligazítást ad. A prófétai igehirdetés sohasem emberi okoskodásból származik, hanem azt a Szentlélek Isten hirdeti emberek száján keresztül. A tévtanítók azonban a saját bölcsességükkel, erőfeszítésükkel adnak magyarázatot, mert szerintük ez a tudás megszerezhető.

EGYHÁZTÖRTÉNELMI ÁBRÁNDOZÓK

(...a teljesség igénye nélkül!)

– Elsők között a gnosztikusokról kell szólnunk (gnózis = ismeret). Nagyon leegyszerűsítve ez „Nem filozófiai tudás, nem 'törvény-ismeret', hanem ismeret az istenségről, a megváltásról. Ezt az ismeretet különös kijelentés révén lehetett megkapni [...] A gnózis állítja: Isten az embert nem tökéletesnek teremtette; az ember nem a saját bűne miatt került nyomorult állapotába, hanem egy sorszerű elesettségről van szó [...] A világ börtön [...] Szabadulás csak ismeret által lehet.”²

Hogy miért kell erről az ábrándozó tanításról ma is szólni? Többek között azért, mert ez a tanítás is virágzik napjainkban. Sokan álmodoznak úgy, hogy csak a szellemi, lelki dolgok a fontosak, a test, a teremtett világ, az Istentől kapott eszközök (pénz, tudomány, orvoslás, társadalmi pozíciók), – ezek világi, bűnös dolgok, amelyekkel egy igazi hívőnek nem szabad élnie. Istentől való ismeretek pedig titkos úton, esetleg sajátos pszichés állapotban – azaz álmodozó, ábrándos módon – is szerezhetőek.

– Voltak és vannak olyanok, akik azt tanítják, hogy a keresztséggel bűnbocsánatot kapott az ember, igazi megtérést élt át, és ezért képes a Törvény meg-

tartására, a bűn nélküli életre. (Az eredeti gondolat Pelágiustól (IV-V. sz.) származik.)

– Érdekes lenne egy nagy, évszázadokat átfogó tanulmányban foglalkozni azzal a gondolattal, hogy a „Krisztus fővezér”, vagy – ahogy korábban nevezték – „mennyei hűbérúr” gondolata mennyire reális és valóságos tanítása a Bibliának, vagy mennyiben ábrándozás, vágyálmok kifejezése. A XI-XII. században, a kereszt-háborúkban „egyrészt... az egész világot és az egész kereszténységet a pápának, mint Krisztus helytartójának szerették volna alávetni. Másrészt, a résztvevők személyes lelki meggyőződés alapján vettek részt, mert teljes bűnbocsánatot és örök boldogságot ígértek nekik. [...] Harmadszor... A pápát nem csak Palesztina érdekelte, hanem az egész keleti kereszténység [...] Sok nyugati fejedelem azért vett részt a harcokban, hogy a meghódított területeken saját birodalmat hozzon létre.”³ Sajnos az egyházat napjainkig kíséri és kísérti az a gondolat, hogy uralkodjon a földön (erre a későbbiek folyamán még visszatérünk).

– Az anabaptistákat is meg kell említenünk, akikkel Zwingli, a reformátor akadt össze. Ők „Visszautasították a gyermekkeresztiséget [...] olyan egyházat álmodtak meg, amelyben csak újjászületett emberek lennének, akikben nincs bűn.”⁴

– A XVII. sz. elején voltak olyan csoportok, akiknek az istentiszteletére a hallgatás volt jellemző: csak akkor szólt valaki, amikor a lelkében meghallott valamit, és közölni akarta a többiekkel. A Biblia számukra „a vallásos tapasztalat legszebb kifejezése. [...] a hit szerintük nem a bibliai valóságból fakad, mert a Biblia csak a forrásra mutat... A forrás a Lélek, avagy az üdvözítő, lelki fény. Ez egy isteni erő, ami az emberben munkálkodik. Jóllehet tiszteletben tartják a Bibliát, a lényeg azonban a közvetlen kijelentés, amelyet az ember szíve foghat fel. [...] a személyre szóló isteni kijelentések magukban véve biztosak, s nem kell azokat a Bibliával a kézben vizsgálni.”⁵ Megdöbbenő, ahogy a kvékerek Krisztus áldozatáról vélekednek: „A megváltás nem a keresztfán történt meg, hanem a hívő ember szívében zajlik, amikor az ember Isten elhívását elfogadja. Krisztus munkája ennek a megváltásnak csak előfeltétele.

[...] Az üdvösség nem Isten kezéből jön, hanem az emberi döntéstől függ. Egyébként minden a Lélek közvetlen útmutatásától függ, így a külső dolgok nem fontosak, s ezért a sákramentumokat és a bibliai tisztségeket sem ismerik el.”⁶

– A XVIII. században szomorúan szemlélhetjük – az eredetileg jól induló – pietizmusnak az ábrándozásba való elhajlását. Eredeti szándék szerint a pietas (kegyesség) őszinte megélésének a fontossága volt a döntő, de Zinzendorf és társai más irányba indultak el. Ő eredetileg ragaszkodott a lutheránus egyházhoz, de kényszerből külön vált. Saját birtokán egy példamutató gyülekezetet igyekezett létrehozni az egyház keretén belül. Házakat építettek maguknak, amit „Herrnhut”-nak neveztek (= Isten védelme alatt). „Belőlük jött létre az a gyülekezet, amiről Zinzendorf álmodozott. [...] A valódi egyház szerinte egy ’filadelphiai közösség’ amelyben a valódi keresztényeknek mindenféle felekezetből részt lehet venni.”⁷ Sajnos ezért, és tanításainak következtében a hallei pietizmussal és az egyházzal is szembe került. A Jézus-misztikát helyezte előtérbe: „Jézus iránti ’forró, rajongó, szinte érzékies’ [...] szeretetre törekedett. Nagyon részletesen beszélt... a ’testvér Jézus’-ról, de annál kevesebbet szólt az Atya Istenről és a Szentlélekről.”⁸

– A XIX. és XX. században is többféle ábrándozás formálta a teológusok gondolkodását, és ők nagy hatással voltak sokakra: pl. amikor az Isten országáról tanítottak. Úgy gondolták, hogy Jézus keresztthalálával megváltotta a világot, legyőzte az istenellenes erőket, és ez által mindenki üdvözüli. Ifj. Christoph Blumhardt szerint „Krisztus minden emberi törekvést országa szolgálatába állíthat... nagyon aktívan kell harcolni az Isten országáért, mert az emberek által jelenik meg. Isten nem tehet semmit az ember nélkül... Miközben emberi törekvésekben bízott, egy ’új Pünkösdot’ várt...” Tanítványait, Hermann Kuttert és Leonhard Ragagt egyenesen a vallásos szocializmus alapítóiként tartják számon. „Kutter Istenről beszélt, és az ő nevében egy új és igazságos világért harcolt, amelyet a szocializmus által megvalósulandónak vélt.”⁹ Ragaz még radikálisabb volt társánál: „A szocializmusban

Isten akaratát látta, a munkásmozgalomban egy ’tudatlan kereszténységet’ sejtett. [...] Krisztus nem tétlenül él a túlvilágon, hanem az új világ vezetője, aki az Atya teljhatalmával és a Szentlélek által munkáját itt a földön befejezi. Ragaz 1921-ben teológiai tanszékét átadta és a ’munkásképzéssel, a szocializmussal és a világbékével’ foglalkozott – de mindig Isten országával kapcsolatosan...”¹⁰

– Minden bizonnyal tiltakoznának az új evangyelikál mozgalom vezetői, tanítói és követői, ha közöttük és a közép-korban uralomra törők között egyenes vonalat húznánk. Pedig ma is vannak, akik nagyon komolyan gondolkoznak arról, hogy megvalósítsák nagy álmukat: dominanciát (= fölérendeltség; uralkodás; irányító jelleg) szerezzenek. Leegyszerűsítve az az ő álmuk alapja, hogy Isten az embert uralomra teremtette, Jézus Krisztus győzött, ezért Isten népe visszaszerezheti az uralmat a földön. Jézus visszajövetelét megelőzően egy aranykor megvalósításán fáradoznak, amit 1000 éves birodalomnak is neveznek. Ennek megvalósításáért sok mindent tesznek: az evangélium hirdetésének hatékonyabbá tételéért, az emberek számára elfogadhatóvá tehető Jézus-hitért különböző marketing-fogásokat alkalmaznak. Szociális akciókba is fognak, hogy a társadalmi igazságtalanságokat felszámolják. ’Holisztikus missziót’ tűztek ki célul, vagyis a világ egésze fölött dominálni, irányítani szeretnének, ezért politikai, gazdasági és egyházi vezetőket is össze kívánnak kapcsolni. Ehhez ún. „lelki hadviselésbe” kezdenek, és „Jézus menetekkel” gondolják a helyi démonokat kiűzni, hogy Jézus győzelmet vehessen az adott helyszíneken. Álmuk szerint a világot transzformálni kell, ezért a hívőknek is transzformálódniuk szükséges, vagyis militáns magatartást kell felvenniük. „Miután Jézus győzött, a hívők nem lehetnek nyuszik.” „Az egyháznak felül kell emelkedni a megmentés evangéliumán, és a király Krisztust kell hirdetni, Aki nemzetek tanítója...” Itt már egészen máshova kerül a hangsúly, mint a kezdeti missziói mozgalmakban. Már rég nem arról van szó, hogy beilleszkednek, és miközben tanulnak a társadalmi és kulturális sajátosságokból,

aközben hirdetik az evangéliumot. Célul tűzték ki a kultúrák átforgatását. Álmuk egy keresztyén uralmon alapuló „tökéletes” kultúra, a földön megvalósuló Isten országa.

Látjuk tehát, hogy az embert milyen messzire sodorhatják az ábrándozásai, álmodozásai, ha elhagyja a valóság talaját. A világban divatosá vált a Martin Luther Kingtől származó „Van egy álom...” gondolat, ezért sokan úgy gondolják, hogy az egyházi életünkben, gyülekezeteinkben, de személyes életünkben is megvalósíthatjuk az álmainkat. Ám ez az elképzelés be ne csapjon bennünket! Az sem jó, ha a hívő nép a múltjáról mereng, ábrándozik, és az sem, ha az Isten Igéjének kijelentésétől eltér. Nem az

üres pszichológiai frázisok egyházi életre való alkalmazásai fogják gazdagítani az életünket, és gyarapítani gyülekezeteinket, mint pl.: „Tágítsd a jövőképedet!”, vagy „Mosolyogj többet!”, vagy „Hívj meg valakit személyesen a gyülekezetbe!” Vigyázzunk, mert az ördög hol ordító oroszlánként keresi azokat, akiket elnyeljen, hol pedig a világosság angyalának ruhájában akarja megtéveszteni – ha lehet – a választottakat is.

Az Úr Jézus viszont arra tanított bennünket, hogy a búza és a konkoly együtt növekszik. Másrészt: a hálóban sokféle hal található, de az ítéletet nem mi végezzük. Valamint az is nagyon fontos, hogy Istennek van hatalma egészen az utolsó ítéletig megőrizni az

egyházát, amelyből senki nem fog elveszni, akit ő megtalált, megmosott, hiszen ő a Megtartó! Ezzel az objektív, rajtunk kívül álló bizonyossággal erősítsük meg magunkat az Isten kegyelmében! A gyülekezeteket sem mi fogjuk növelni, hanem a növekedést adó Isten, hiszen neki van erre hatalma. Legyen ezért övé a dicsőség!

Zila Péter / Budapest

*

Felhasznált irodalom: 1. Dr. Fekete Péter: Álmodok, látomások, jelek, csodák a Biblia megvilágításában – Kézirat, 1982. (lelkész-köri előadás); 2. Jos Colijn: Egyetemes Egyháztörténet – Iránytű Kiadó Alapítvány, 2001. 29-30. o.; 3. Ua. 96. o.; 4. Ua. 150. o.; 5. Ua. 219. o.; 6. Ua. 220. o.; 7. Ua. 259. o.; 8. Uo.; 9. Ua. 361-362. o.; 10. Ua. 362. o.

GYŐZELMÜNK ESZKÖZEI

„A hit mindig az Úr Jézusra épül és arra, amit ő tett. Soha nem szolgálhat alapként a hívő ember személye, képességei vagy cselekedete. Megerősödi a hitben és erősnek lenni tehát mindig az Úrhoz kapcsolódva, a vele való közösségben maradván lehetséges.”

(Olvasásra: 1Pt 5,9)

Mindig örömmel gondolok arra a bátorító ígére, amelyet Isten a Vöröstengeten való átkelés csodálatos szabadítására adott: „Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!” (2Móz 14,14). A népnek nem kellett harcolni, Isten maga harcolt értük, és véghezvitte szabadítását. Bárcsak mindig így lenne! – gondolhatnánk. Tudjuk azonban, hogy bizony sokszor kell az Úr népének is harcolnia a Sátán támadásaival szemben szenvedés, üldöztetés idején. Ilyenkor is igaz, hogy az Úr harcol értünk, ő cselekszik, mégis harcra hívja övéit. Nem nélkülünk, hanem velünk együtt viszi végbe a győzelmet. Fontos tehát tisztázni: Milyen eszközökkel látja el népét az Úr? Melyek a Sátán elleni győzelmünk eszközei?

Péter apostol azzal bátorítja a szenvedés próbáit átélő, üldözött keresztyén testvéreit, hogy ellene állhatnak az ördögnek. Mind az üldöztetés, mind a kísértések, amelyek intenzíven támad-

ják a hívők életét, a gonosz valóságát és ellenségességét igazolják. Az Úr Jézus is akkor kísértette leginkább, amikor már megéhezett. Az Úr népe azonban ellenállást tanúsíthat.

Gyakran felmerül a kérdés, hogy a hívő ellene állhat-e az ördögnek. A Sátán nem erősebb, mint a hívő ember? Pontosan emiatt fontos tisztázni, hogy kié, kihez is tartozik a keresztyén ember. Ő már az Úr uralma alatt él, az Úré, az Úr Jézushoz tartozó. Jézus Krisztus irányítja, határozza meg gondolkodását, tetteit, egész életét. Jézus uralma ad erőt és lehetőséget a hívőnek arra, hogy ellenálljon. Ezért is írja Pál apostol levelében: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, ne engedjétek kívánságainak! Ne adjátok oda a ti tagjaitokat a gonoszság fegyvereiként a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és adjátok tagjaitokat az igazság fegyvereiként Istennek!” (Rm 6,12-13).

Bár még jelen van a bűn a hívő ember életében, már nem uralkodik rajta. Nem kell engednünk, hogy uralkodjon, hiszen már nincs hatalma rajtunk. Az ellenállás részeként tudatosan nem szánjuk oda tagjainkat a bűnre, amire nézve kísért a gonosz. Bátorító ugyanakkor, hogy tudatosan odaszánhatjuk magunkat az Úrnak, hiszen őt akarjuk

mindenben követni, neki akarunk mindenben engedelmessé válni.

Házasságban, családi életben, testvérek közt gyakori kérdés: kinek van igaza? A kísértő támadása nyomán állításként fogalmazódik meg bennünk: nekem van igazam! A bűnös természet mindenáron ragaszkodik a maga igazához. A hívő győzelmének kulcsa azonban az Úr igazsága, amely mindig a szeretettel együtt valósul meg: „Az igazságot követve szeretetben, mindenestül növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban!” (Ef 4,15). Milyen ajándék, ha ez megvalósulhat a családban, házasságban!

Természetesen magát a tényt is tudatosítanunk kell, miszerint szükség van ellenállásra. Az Úr Jézus hadseregéhez tartozva folyamatos lelki harcban állunk. Győztes sereg tagjai lehetünk, de a győzelem átélése a Sátánnak ellenálló hívő embernek, közösségnek ígértetik. Nem véletlen, hogy az odaszánással kapcsolatosan Pál is a hamisság és igazság fegyvereiről beszél. A „fegyver” szó használata egyértelműen harcra utal.

Tudnunk kell továbbá, hogy a harcban tulajdonképpen az Úr tud ellenállni, hiszen ő az erősebb, a győztes, mi csak a vele való közösségünk folytán lehetünk erősek. Az Efezusiakhoz írt levélben a lelki fegyverzetről tanítva így ír

Pál: „Végezetül legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében!” (Ef 6,10). Jakab pedig emiatt beszél előbb az Istennek való engedelmességről: „Engedelmeskedjete az Istennek, álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek!” (Jak 4,7).

Mindez hit által valósulhat meg. Az ellenállás mellett a hadviselés másik eszköze tehát a hitben való megerősödés. „Álljatok neki ellen a hitben szilárdan...” (1Pt 5,9). Amikor egy épület szilárdan áll, azt jelenti: erős fundamentuma van, nem lehet megingatni.

A hit mindig az Úr Jézusra épül és arra, amit ő tett. Soha nem szolgálhat alapként a hívő ember személye, képességei vagy cselekedete. Megerősödi a hitben és erősnek lenni tehát mindig az Úrhoz kapcsolódva, a vele való közösségben maradván lehetséges.

Az újszövetségi igemagyarázók között megoszlik a vélemény, hogy a „hitben” kifejezést itt szubjektív vagy objektív értelemben kell-e értelmezni.

Ha az „erősek lévén a hitben” szubjektíven értendő, akkor eszünkbe juthat Jób, aki a tragédiák között is töretlenül bízott az Úrban. Gyászában is az első dolga az volt, hogy leborulva imádja Istenét, akinek a kezéből vette, fogadta el az ajándékokat is, bajokat is (Jób 1,20-22). Pál apostolnak pedig a testébe adott tövis miatt kellett megerősödni hitében. Beszédes, hogy gyengesége, erőtlensége megmaradt, de pontosan így, ezzel együtt élhette át az Úr erejét (2Kor 12,7-10). Valaki egyszer így mondta: nekünk nem nagy hitre, hanem nagy Istenbe vetett hitre van szükségünk.

Ha az „erősek lévén a hitben” objektíven értendő, akkor arról a közös hitről szól, amelyre utal a vers folytatása is: „tudva, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken a világban.” Miért szenvednek a hívő testvérek a világban? Mert ők is ugyanazt az Urat követik, vállalják, vallják. Közös a hitük, mert ugyanaz az Uruk. A hit mindig Jézusra néz, aki maga is vállalta a szenvedést, a halált övéért. A lelki testvérekkel való közösség, a szenvedéseikről való tudás erősíti a hitünket: kitarthatunk, ahogy ők is, mert őket is megerősítette, megtartja az Úr.

Ennek szomorú ellenpéldája Jób barátainak viselkedése, akik hamisan gon-

dolkoztak, tanítottak Istenről, így nem lehettek szenvedő barátjuk számára igazi vigasztalók. Hitük tárgya hamisnak bizonyult: Istenről is és szenvedő barátjukról is tévesen gondolkodtak.

PECZNYÍK PÁL ÉLETKERESZT

Életkereszt alatt
lassabban lép lábam,
közel tíz évtized
súlya nyomja vállam.
Ahogyan szeretnék,
nem tudok lépni már,
szobám ablakán át
hull rám a Napsugár.
Virághímes rónát
rég nem láthat szemem.
Négy fehér fal között
zengve száll éneke
Mennyei Atyámhoz,
ki életet adott,
Néki köszönhetek
minden újabb napot.
Ő szabta meg bölcsen
életkeresztemet,
s tudja, mennyit bírok,
jól ismer engemet.
Sorsom: szobafogság,
ám a lelkem szabad,
éneke menny felé
szárnyal, mint gondolat.
Életkeresztemet
nemsoká' itt hagyom,
Atyám országában
vár örök, szebb napom.

Ezt számon is kérte rajtuk Isten (Jób 42,7-9). Jóbnak, magának is volt számos kérdése, sok mindent nem értett. De amikor Uráról volt szó, akiben hitt, szilárd meggyőződéssel vallotta: „Mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a porom fölött” (Jób 19,25). Nemcsak földi életére, hanem örök életére nézve is élő reménysége volt az Úrban. Tudta, mit hisz, ismerte, akiben bízik.

Az Urat ő is a kijelentés alapján ismerhette meg. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által” (Rm 10,17). A hitben megerősödés mellett fontos győzelmünk eszközében, az igében való megerősödés is. Az Úr

Jézus is igével válaszolt a megkísértés minden állomásán. Megerősödött Isten szavában, magát is megerősítette azzal, ami „meg van írva” (Mt 4,1-11). Pál számára is az Úr válasza jelentette a megerősödést: „Elég neked az én kegyelmem...” (2Kor 12,9). Megértette, elfogadta, bízott benne, rábízta magát. S hány hívő embernek lett ez a személyes bizonyoságtételként is leírt kijelentés erőforrássá: „mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,9-10). A jelen idő is érzékelteti, hogy mennyire átjárja egész lényét az Úr igéjének ereje: valójában erőtlen, de mégsem, mert erős a hitben, az Úrban. Ez hatalmas fegyvernek bizonyult szolgálata során is.

A Sátán elleni háborúban ugyanis nemcsak a védekezés, hanem a támadás lehetősége miatt is hordoznunk kell a Szentlélek kardjaként említett igét, ahogy a lelki fegyverzet leírásában olvassuk (Ef 6,10-20.) Minden fegyverre szükségünk van, egy sem maradhat ki a harci öltözék felvétele során. De a Lélek kardja különösen is fontos. A szóban hirdetett és megélt ige ereje miatt az ördögnek esélye sem lehet a győzelemre.

Péter ezért bátorítja levelében a hívő feleségeket hitben még nem járó férjükkel kapcsolatosan: „ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete ige nélkül is megnyerje őket” (1Pt 3,1). Pál megtérésében is része volt annak az igének, amit István vértanú szóban hirdetett, és halált is vállaló szenvedésben megélt (Csel 22,20).

A lelki fegyverzet az Isten fegyverzete, ő pedig odaadja, rendelkezésére bocsátja övéinek. Felvenni, felöltözni viszont nekik-nekünk kell. Az igében és a hitben megerősödés azt jelenti tehát számunkra, hogy amit az Úr fegyverzetül odaadott nekünk, mint az ő háborújában harcoló katonáinak, azt mi elfogadjuk, kivétel nélkül mindegyiket felvesszük, használjuk, és így harcolva győzünk, győz általunk is az Úr.

A lelki fegyverzetről szóló kijelentés végén az apostol kiemeli még az imádság szerepét, így a személyes és a közösségi imádság egyaránt a lelki fegyverzet részévé válik (Ef 6,18-20). Az imádság során az Úr ereje válik nyilvánvalóvá. A fogságban lévő

apostol nem a szabadulását tartja fontosnak, hanem azt, hogy a nehézségek, szenvedések között is az Úr akaratát, igéjét képviselhesse. Nem a szenvedése végéért, hanem a szenvedése céljáért imádkozik, ezért kéri testvérei imádságát is. A jeruzsálemi gyülekezet is az Úr tervének megvalósulásáért, a missziói küldetés céljáért könyörgött az üldöztetés, fenyegetettség idején (Csel 4,20).

Maga az Úr Jézus is – küldetése célját tartva szem előtt – kérte a tanítványok imádságát a Gecsemáné kertben. Neki végül egyedül kellett maradnia lelki harcában, így kellett győznie. A kereszten ki is mondta győzelmesen: „*Elvégeztetett!*“ (Jn 19,30).

Minket is az ő ereje segít győzelemhez a Sátán támadásaival szemben, a szenvedések idején. Sőt, az Úr még a mi szenvedéseink által és e világban élő

testvéreink próbáin keresztül is beteljesít valamit, ezek által is munkálkodik.

Mindnyájunkat ellátott az Úr a Sátán elleni győzelmünkhöz szükséges eszközökkel. Hűséges katonáiként, biztos tudatában az ő győzelmének és a mi győzelmünknek is harcoljunk hát az Úr harcaiban az ő dicsőségére, az ő országa ügyéért. „*Nézzünk a hit elkezdőjére és bevégzőjére, Jézusra!*“ (Zsid 12,2).

Földvári Tibor / Budapest

GYŐZELMÜNK TITKA

„A küzdőtér, a frontvonal az evangélium hirdetése. [...]

A Sátán feletti győzelméd feltétele tehát az, hogy a küzdőtéren állsz-e, kiléptél-e az evangéliummal a belső szoba imádságából, az igemagyarázatok, igehirdetések hallgatásából.“

A Szentírásban számos alkalommal olvasunk a Sátánnal szembeni harc jelentőségéről, máskor pedig küzdelemre, ellenállásra bátorít, buzdít Isten igéje. A Jelenések könyve látomásaiban újra és újra bemutatja, egyben pedig meg is ígéri a Sátán, az ősi kígyó és a sátáni világrend feletti végső győzelmet. Lukács evangéliuma 10. fejezete olyan különleges szakasz, ahol Jézus Krisztus tanítványai először tapasztalták: „*Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!*“ (Lk 10,17) Jézus Krisztus tanítványai előtt a Sátán erői, az ördögök meghátráltak, vagyis a tanítványok kerekedtek fölül, ők győztek. Meg kell jegyeznünk, hogy ezen a helyen a tanítványok győzelméről olvasunk. Jézus Krisztus az, aki a Sátánt a megkísértés alkalmával (Lk 4), démoni megszállottak megszabadítása esetén, döntő módon pedig kereszthalálával és feltámadásával legyőzte, de a Lukács evangéliuma 10. fejezete a tanítványok győzelmét mutatja be, vagyis a mi győzelmünkről ír.

Először azt jegyezzük meg, hogy létezik győzelmes tanítvány! Jézus Krisztus követése nem szükségszerűen bukások, vereségek sorozata, amelyeket valahogyan el kell viselnünk a végső, mennyei győzelemig. A hetvenkét tanítvány számára újdonságként hatott, és öröm-

mel számoltak be arról, hogy az ördögök is engedtek nekik. Nagyobb erejük, nagyobb hatalmuk volt, mint az ördögnek, ezért végre egyszer nem az ördög kerekedett felül, hanem ők, a tanítványok. Ők tudták, milyen hatalom az, amellyel szembe kerültek, és éppen azért örültek, mert ők hatalmasabbnak bizonyultak, le tudták győzni az ördögi erőket. Kedves olvasó, ma is lehet az Urat győzelmesen követni. Figyeljük hát meg e győzelmes hívó élet titkát!

1. FRONTVONALBAN

A versenyt csak a pályán lehet megnyerni. Aki győzni akar, annak ki kell lépnie az öltözőből, az edzőtáborból, és fel kell állnia a küzdőtéren. Hol találjuk Jézus Krisztus tanítványainak küzdőtérét? Hol húzódik a frontvonal? Hol van az a terep, ahol a Sátánt le lehet, és le kell győznünk? Hol, milyen helyzetben élték át Jézus tanítványai a Sátán fölötti győzelmet?

A küzdőtér, a frontvonal az evangélium hirdetése. Jézus tanítványai az evangélium hirdetésének arénájába léptek ki, és ott tapasztalták, hogy az ördögök is engednek. A Sátán feletti győzelméd feltétele tehát az, hogy a küzdőtéren állsz-e, kiléptél-e az evangéliummal a belső szoba imádságából, az igemagyarázatok, igehirdetések hallgatásából. Nélkülözhetetlen ugyan a belső szoba imádsága és az Úr tanításainak megismerése, a hit, a reménység, a szeretet megerősödése, amint a sportolónak, a katonának is szükséges a felkészülés. A frontvonalra azonban akkor fogsz kilépni, ha mindennél fontosabb lesz számodra Jézus Krisztus személye,

akarata, megváltó műve és annak továbbadása. Egyszerűen szólva: átadom mindazt, amit Jézus Krisztus rám bízott. „*Amikor bementek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!*“ (Lk 10,5) Ha szívesen fogadnak, „*mondjátok nekik: Elközelített hozzátok az Isten országa!*“ (Lk 10,9) Ha elutasítanak: „*Mondjátok ezt: városotoknak még a porát is leverjük magunkról, amely lábunkra tapadt: mindazáltal legyen tudotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok.*“ (Lk 10,10-11)

A frontvonalon mindig ellenséges területre lépünk. Az evangélium hirdetésével olyan emberek életét érintjük el, akik ördögi gondolatok, késztetések, álmok, erők és hatalmak rabjai. Emberek sokasága él a médiahatalom által hazudott látszatvilág, a manipulált híradások, a felépített sztárok, a filmrendezők fantáziájá, a virtuális terek bűvkörében. Az evangélium továbbadása mindig a valóság feltárása, mentőakció az ördög hatalmából. Nem csak tájékoztatunk, nem vitatkozunk, végképp nem szórakoztatunk, hanem lelkeket mentünk az ördög hatalmából. Ebben a mentőakcióban pedig világméretű ördögi erőket kell legyőzni. Jézus tanítványai pedig éppen ezen a fronton győztek, és örömmel tértek vissza. Íme, győzelmünk titka: a frontvonalon folyó küzdelem!

2. A TE NEVEDRE

Győzelmünk titkát kutatva nem kerülheti el figyelmünket egy fontos mozzanat, amit a hetvenkét tanítvány így mutat be: „*a te nevedre*“. Három szóban összefoglaljuk a hívó élet, és a hívők Sátán feletti győzelmének titka.

A tanítványok életének titka: Jézusnak rendelték alá önmagukat. Azt, és úgy tették, amit Jézus Krisztus mondott nekik. Vállalták Jézus követésének minden következményét. Készek voltak áldozatot hozni, mert Jézus Krisztus személye és tanítása mindennél fontosabb volt számukra. Ha bementek egy faluba, egy házba, úgy mutatkoztak be, mint akik Jézus Krisztushoz tartoznak, az ő küldöttei. Azt mondták tovább, amit mesterüktől tanultak, nem pedig a magukét. A győzelem titka, hogy az ember Jézus Krisztusé. Megtagadja önmagát, felveszi a keresztyét, és követi Urát.

Az ördögök Jézus nevére engedtek. A győzelemhez szükséges hatalom, erő, tekintély nem a tanítványok személyéhez, hanem Jézus Krisztushoz kötődik. Az ördög hatalmas, de Jézus Krisztus hatalmasabb, ezért az ő nevére a Sátán leáll és visszakozik. Amint a rendőr egy karmozdulattal képes megálljt parancsolni egy több tonnás teherautónak az állam törvényei nevében, úgy a Sátánnak is meg kell állnia a menny királyának, Isten Fiaának neve hallatára. Az ördög nem enged bárkinnek, nem ismer el bármilyen hatalmat maga fölött, ezért jártak kudarcra Skéva fiai ördögűzésük során (Csel 19). A gonosz lélek nem engedett nekik, nem ismerte el tekintélyüket. Jézust ismerte, Pálról is tudott, vagyis tisztában volt vele, kinek kell engednie. Skéva fiai így csúful jártak, a gonosz lélek pedig nem engedte el áldozatát.

A Jézus Krisztus megbízásával, küldetésében járó tanítvány Jézus Krisztus

tekintélyét, hatalmát kapta meg: „*Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket visszautasít, engem utasít vissza, és aki engem visszautasít, azt utasítja vissza, aki engem elküldött.*” (Lk 10,16). A hetvenkét tanítvány számára a győzelem titka tehát a Jézus Krisztustól kapott megbízás és felhatalmazás: „*Íme, hatalmat adok nektek, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és semmi sem árthat nektek.*” (Lk 10,19).

3. ISTEN HATALMA

Jézus nagy figyelmet fordított a tanítványok kiküldésére. A praktikus útmutatások mellett azonban különösen is lelkükre kötötte, amit el kell mondaniuk. A frontvonalra lépés célja, a felhatalmazás lényege az, hogy elhangozzék, amit Jézus mondott. Győzelmünk szempontjából fontos ponthoz értünk. A győzelemhez szükséges hatalmat és tekintélyt Jézus beszéde, az evangélium hordozza. Addig lehetünk győztesek, amíg Jézus Krisztus evangéliuma felhangzik általunk. Az első tanítványok ezt így tanulták és hirdették: „*Elközelelt az Isten országa!*” Eljött Isten Fia, hogy megmentse Isten népét. Eljött a Szabadító, hogy a kereszten kiengesztelje Istent, és elfordítsa az ítélet rólunk, és jött, hogy szívünket megnyerje, és az Atya iránti engedelmes szeretetre indítsa.

Jézus Krisztus üdvözítő művéről, az evangéliumról szólva Pál apostol így ír: „*Isten ereje az minden hívő üdvösségére...*” (Rm 1,16). Amikor pedig

a hetvenkét tanítvány, vagy akár te magad, kedves olvasó, mai tanítványként ezt az evangéliumot hiszed, éled és hirdeted, akkor a világon a legnagyobb erő, Isten ereje nyilvánul meg. Ez az erő, a hirdetett és hittel fogadott evangélium üdvözít téged magadat, de azokat is, akiknek hűségesen és szeretettel tovább adod, elmagyarázod. Isten ereje pedig működésbe lépve minden más erőt legyőz. Isten tekintélye megnyilvánul, és minden más hatalom meghajol, és enged neki. A hetvenkét tanítvány valósággal ámulatba esett, amikor szembesült az evangélium erejével. Minden egyes alkalommal, amikor felhangzott az evangélium, és hittel fogadták, Isten ereje hatolt be egy-egy ember életébe, az ördög ereje pedig megtört, és visszavonulni kényszerült.

Kedves Olvasó! Győzelmünk titka Jézus Krisztus evangéliuma, amelyben Isten hatalma, üdvözítő ereje nyilvánul meg. Hidd és hirdesd az evangéliumot! „*Mert szívvel hisszük, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást az üdvösségről.*” (Rm 10,10) Közben pedig te is meg fogod ismerni a Sátán feletti győzelem örömét. A hívők, a földi egyház elhívása nem más, mint a győzelem. Az ördög félelmetes, fenyegető ellenség, de ne félj! Az evangélium emberei már itt a földön, az igazi frontvonalon, Jézus Krisztus nevében, Isten hatalmával győztesek lesznek: még az ördögök is engednek nekik.

Cs Nagy János / Pécel

GYŐZELEM A HALÁLBAN POLÜKARPOSZ, SZMIRNAI PÜSPÖK MÁRTÍRIUMA

Az első keresztyének mindenekelőtt Krisztus követését, tanításainak és hitelveinek gyakorlását tartották fontosnak. Arra törekedtek, hogy mind jobban hasonlítsanak Urukra. Részt vettek a zsidók templomi és zsinagógái összejövetelein, de külön istentiszteletet is tartottak, amelynek középpontjában az Úr Jézus Krisztus állt. Naponta egybe gyűltek házanként közös imádkozásra és ígehallgatásra, miközben az úrvacsora ünneplése inkább magánházakban

kapott helyet, hogy csak azok legyenek együtt, akik már élő hitre jutottak.

Régi életüktől és bűneiktől való elfordulásuk szimbólumaként megkeresztelkedtek, és egész életüket Istennek szentelték. Próbáltak úgy élni, ahogy azt Jézus Krisztus tanította nekik: istenfélő, erkölcsös módon, alázatban és testvéri szeretetben. Hirdették a megtérés és a megváltás üzenetét, aminek köszönhetően a gyülekezetek közössége napról napra gyarapodott az üdvözülőkkel.

Krisztus tanításának megfelelően mindenki egyenrangú volt közöttük, ugyanakkor készek voltak örömmel elfogadni azok tanításait, akik prófétaként vagy apostolként léptek eléjük.

Sokat szenvedtek a zsidók haragjától, Néró uralkodása alatt pedig elindult az a keresztyénüldözés, amely kisebb-nagyobb hevességgel több évszázadon át tartott. Miután nem voltak hajlandók a császár szobra előtt leborulni, azzal vádolták őket, hogy ellenségei a birodalomnak.

lomnak és fel akarják forgatni annak rendjét. A keresztyéneket a legkülönfélébb bűncselekményekkel vádolták meg, gyakran őket okolták a földrengések, az éhínség, a járványok vagy a rossz termés miatt, de más szerencsétlenségekért is. A császár uralma elleni lázadókként, a vallás és a társadalom ellenségeiként ítélték el sokukat: némelyeket keresztre feszítettek, mások lassú kínzás áldozatai lettek, vadállatokkal tépették szét, vagy nyilvánosan elégették őket.

Krisztus követői büszkén vállalták a vértanúhalált, számukra ez a győzelem napja, a halál legyőzésének ünnepe volt. Azt vallották, hogy haláluk napja nem egyéb, mint a mennybéli születésnapjuk. Kínzóik nem tudták megtörni őket, viszont példamutatásuk újabb és újabb keresztyéneket „termett” az evangélium számára.

A 2. század első felében a kis-ázsiai és észak-afrikai gyülekezetek mindinkább megerősödtek. Ekkor már szakítottak a zsidó gyökerekkel, a gyülekezetek vezetőinek számító püspökök pedig egyre nagyobb szerephez jutottak. Ekkor kezdett el kialakulni a későbbi egyházszervezet. A keresztyének üldözése közben tovább folytatódott, rengetegen haltak mártírhalált. Az evangélium ugyanakkor megállíthatatlanul terjedt, és Krisztus követőinek száma egyre nőtt. Tertullianus egyházatyja szavai lettek valósággá, aki ezt mondta: „Ha meggyilkoltok, megkínoztok, elítélték is bennünket, igazságtalanságok tanúsítja, hogy ártatlanok vagyunk. Minél több embert kaszaboltok le közülünk, annál többen csatlakoznak hozzánk. A keresztyének vére magvetés”. Az üldözések elől sokan menekülni kényszerültek, számukra a Róma környéki hegyek alatti katakombák nyújtottak menedéket.

Az apostoli atyák és az egyházatyák, miközben vívták élet-halál harcukat, rendkívül komoly teológiai munkát is végeztek. Munkásságuk az akkori keresztyén egyház hitének és életének bizonyága. Tanításaikat számos fennmaradt irat tartalmazza, mint pl. Római Kelemen két levele a korinthusiakhoz, Antióchiai Ignác különféle gyülekezetekhez írt levelei, Barnabás levele, Hermas Pastora, Diognetus levele, Polükarposz, szmirnai püs-

pök levele a filippi gyülekezetéhez, Didaché, azaz a Tizenkét apostol tanítása (ismeretlen szerző műve).

A kor jelentős alakjának számított az egyik legnagyobb kis-ázsiai gyülekezet élén álló Polükarposz (Polikárp, Polycarpus). A hagyomány szerint János tanítványa volt, és még az apostolok szentelték Szmirna (a mai Izmir) püspökévé. Sajnos, nagyon kevés megbízható életrajzi adat maradt utána. Kr. u. 69 előtt született, és viszonylag fiatalon kapcsolatba került Krisztus követőivel.

Mivel szoros kapcsolatban állt Jézus tanítványaival, szóban és írásban hamisítatlanul adta tovább mindazt, amit tőlük hallott. Irenaeus egyházatyja, aki még személyesen ismerte Polükarposzt, biztosan állítja, hogy ennek az igazán apostoli püspöknek az igehirdetése teljesen egybehangzott azzal, amit Krisztus szemtanútól és követőtől hallott. Nagy tekintélynek számított, hiszen „tanításával egyetértettek az összes asiai (kisázsiai) egyházak”.

Antióchiai Ignác ezt írta neki búcsúlevelében: „Boldognak tartom magam, hogy láthattam tiszta arcodat; bárcsak tovább örvendhetnék neki Istenben”. Polükarposz a maga egyenességével közvetlen hatást gyakorolt korának embereire. Nemcsak tanításával, hanem még inkább tevékenységével. Életével és halálával egyaránt gyülekezete igazi pásztorának bizonyult. Antióchiai Ignác leveleiből az is kiderül, hogy nagyon sok támadásban volt része. Nemcsak a keresztyénség ellenzői részéről érték támadások, voltak küzdelmei a saját gyülekezetében is.

Mint korának más kis-ázsiai gyülekezetei, ő is szembekerült egy olyan csoporttal, amely nem értett egyet azzal, hogy az egyházi élet a püspök körül kristályosodjon ki. Kezdetben az egyházi szolgálat megoszlott: a püspök (episzkoposz) volt a közösség felügyelője, míg a próféták és tanítók az istentisztelettel és a tanítással foglalkoztak. Miután a prófétaság torzulásai miatt több helyütt felbomlott a gyülekezet rendje, ez szinte szükségszerűen a püspöki tiszttel megerősödését eredményezte.

E folyamat ellenzői vonakodtak részt venni a püspök által vezetett istentiszteleteken, ehelyett külön összejöveteleket tartottak, ahol viszont eltértek az

apostoli tanítástól. Polükarposz csaknem egész életén keresztül azon fáradozott, hogy visszatérítse ezeket a szakadókat. Mindent megtett, hogy megteremtse a gyülekezet egységét és békéjét. Türelmével és szeretetével kiérdemelte az igaz hívők ragaszkodását és tiszteletét.

Azonban amilyen türelmes volt a püspökség ellenzői felé, ugyanilyen határozottsággal lépett fel a tévtanítók, így a gnosztikusok ellen. Kemény szavakkal ostromozta őket, miközben segítette a szomszédos gyülekezeteket is, amelyek hasonló nehézségekkel küzdöttek.

Az ókorban több levelét ismerték, amelyeket ezeknek a gyülekezeteknek és püspöktársainak címzett, ám ezek közül egyedül a Filippiekhez írt levele maradt fenn (Szent Polikárp levele a Filippiekhez címen magyar nyelven is megjelent a Szent István Társulat gondozásában). A levél előzménye, hogy a filippiek hittani eligazítást kértek tőle, valamint azt, hogy küldje meg nekik Antióchiai Ignác leveleit. Polükarposz arra buzdította a filippieket, hogy ha kell, vállalják a „kereszt vértanúságát” is. A keresztyén irodalomban egyébként itt esik szó először a vértanúságról, méghozzá egy püspök szájából, aki később maga is mártírhalált halt.

Kr. u. 155 körül Rómába utazott, hogy Anikétosz pápával megegyezésre jusson a húsvét dátumának kérdésében. Bár nem tudtak egyezsége jutni, békeségben váltak el egymástól és „közösségben maradtak”.

Hazatérése után nem sokkal Polükarposzt letartóztatták. Erre az szolgálta ürügyként, hogy egy bizonyos Fülöp, aki tagja volt a tartományi gyűlésnek, ünnepi játékokat rendezett állatviadalokkal és egyéb látványosságokkal. Az ünneplésen jelenlevő Statius Quadratus prokonzul a helyzetet kihasználva arra akarta rávenni az ősz püspököt, tagadja meg hitét. A zsúfolt színházba hurcolták, ahol egy korabeli feljegyzés szerint a prokonzul ezekkel a szavakkal förmedt rá: „Esküdj, és szabadon bocsátalak! Tagadd meg Krisztust!” Erre ő így válaszolt: „Nyolcvanhat esztendeig szolgáltam őt, és soha nem cselekedtem velem igaztalanul. Hogyan is káromolhatnám szabadító Királyomat?”

Miután végsőkéig kitartott, el kellett szenvednie a vértanúhalált. Áldozata

azonban nem volt hiábavaló: halálával sokkal inkább atyja lett azoknak, akik tanúságtételét elfogadták, mint életével. Nagysága abban rejlett, hogy példamutatóan ragaszkodott Krisztushoz.

Utolsó imádsága állítólag így hangzott: „Mindenható Úristen, Atyja szeretett és áldott Fiadnak, Jézus Krisztusnak, aki által ismerünk téged, az angyaloknak, hatalmasságoknak, az egész teremtsének és a belőled élő igazak nemzetségeinek Istene! Magasztallak téged, amiért méltónak találtál erre a napra és erre az órára, hogy a vértanúk seregében részem legyen Krisztusod kelyhében a test és a lélek örök életre szóló föltámadására a Szentlélek romolhatatlanságában. Fogadj el ma engem köztük, mint igaz és kedves áldozatot, amint előkészítetted, megjövendölted, és most teljesítetted, te, igaz Isten, aki nem ismersz hazugságot. Ezért és mindenért dicsérlek, dicsőítlek és magasztallak örök mennyei főpapod, Jézus Krisztus, a te Fiad által. Átala és vele a Szentlélekben tiéd a dicsőség világgossága most és az eljövendő örökkévalóságban. Ámen”.

Haláláról szól a Polycarpus mártíriuma, amely a legrégebbi részletes beszámoló egyéni keresztyén vértanúságról. A szmirnai gyülekezetből írták le mártírhalálának körülményeit és küldték szét a kis-ázsiai testvéregyházaknak. Ebben kirajzolódik az egykori püspök

küik erkölcsi nagysága, Krisztushoz való tőretlen hűsége.

Mivel Polükarposz tudta, hogy az életére törnek, nem sokkal elfogatása előtt visszavonult egy kis vidéki birtokra, ahol a napjait imádsággal töltötte. Amikor egy rabszolga árulása folytán végül rátaláltak, nem menekült el. Az érte küldött katonákat szeretettel fogadta, „enni, inni adatott nekik, amennyit csak akartak”. Amíg az elfogói az asztalnál ültek, ő kiterjesztett karokkal imádkozott „minden emberért, akivel valaha is dolga volt, kicsinyekért és nagyokért, előkelőkért és egyszerűekért, a földkerekségen lévő egész egyházért”. Az őrség tagjai restellvén, hogy ilyen tiszteletre méltó idős embert kell elővezetniük, megengedték, hogy számárháton tegye meg a város felé vezető utat.

Egyenesen a stadionba vitték, ahol a nézők tömege hangos üvöltéssel fogadta. A kihallgatást maga a prokonzul vezette, aki megpróbálta őt eltántorítani a keresztyénségtől. Mivel igyekezete hiábavalónak bizonyult, egyre inkább kijött a sodrából. A tömeg az oroszlanok elé akarta vetni, ám a prokonzul – mivel a műsor szerint már vége volt a játékoknak – úgy döntött, hogy eleve nem égessék el.

Fát és rőzsét hordatott össze a szomszédos műhelyekből és fürdőkből. Mindközben Polükarposz maga vetette le

ruháját és húzta le saruit. Amikor egy cölöphöz akarták szögezni, ezt kérte: „Hagyjatok úgy, ahogy vagyok! Aki erőt ad nekem, hogy a tüzet elviseljem, erőt ad arra is, hogy erős szögeitek nélkül is bátran kitartsak a máglyán!” Kérésének eleget tettek és csupán megkötözték. A feljegyezés szerint: „Hátrakötött kezeivel hasonlított a nagy nyájból kiválasztott koshoz, amelyet felkészítettek, hogy szeplőtelen égőáldozat legyen Isten előtt”. Vagyis: hasonló lett Krisztushoz, Isten Bárányához, akit megöltek a világ bűneiért. Az ősz püspök az égre emelte szemeit és hangosan imádkozott.

Amikor meggyújtották a máglyát, a lángok, mint egy hajó vitorlái, ölelték körül a testét, anélkül, hogy elérték volna. Végül odaküldtek egy hóhért, aki tört döfött a mellébe. Ezután a testét félelmükben elégették, nehogy a keresztyének majd később azt imádják.

Polükarposz élete, munkássága, halála példaképpül szolgált az ókor hívói előtt, de példaképpül áll Krisztus mai követői számára is. Különösen napjainkban, amikor mindennapossá lett a keresztyének üldözése nemcsak a Közel-Keleten, hanem más kontinenseken is – vagy amikor a demokrácia, a tolerancia és a szólásszabadság örve alatt éppen egy keresztyénség elleni diktatúra van kiépülőben.

Margit István / Pécel

FUTÓTŰZ

A hatalmas szavannákon száraz időszakban gyakran keletkeznek futótűzek, amelyek a szélről hajtva félelmetes sebességgel, pusztítva törnek előre, felégetve a száraz füvet. Ilyenkor ember és állat menekül, ha tud, hogy mentse a pusztát életét.

Egy ízben egy turistacsoport vezetővel együtt nagy kirándulást tett a szavanna élővilágának megtekintésére. Amikor már messze bent jártak az óriási pusztaságban, észrevették, hogy a látóhatár szélén füst száll fel, ami azt jelenti, hogy a szavanna ég. Ráadásul úgy tűnt, hogy a szél feléjük hajtja a füstöt. Mindenki megrémült, csak az idegenvezető maradt nyugodt. Bátorította a csoportot, majd eltávozott jó néhány méterre, s megfigyelve a szélirányt,

több helyen meggyújtotta a száraz füvet. A csapat tagjai riadtan látták, hogy két tűz közé kerültek.

Az idegenvezető mosolyogva nyugtatta őket, és elmondta, hogy ahol a szavanna füve már leégett, oda nyugodtan lehet menni, ott biztonságban lesz mindenki.

A történelem során sokféle futótűz pusztított. (Járványok, háborúk, divatok, szokások, vallásos tévelygések, spiritizmus stb.) Mindig szükség volt menedékre. Az emberiség életében időnként fel-fellobbant a rajongásnak valamiféle tüze, de egy idő után ki is aludt.

A múlt század elején, 1906. április 6-án Los Angelesben, az Azusa Street 312. számú házában, egy néger-fehér

közösségben „tűz szállt le az égből”, ahogy ők mondták. Az emberek „lélekkeresztséget” kaptak, különös módon kezdtek viselkedni: nyelveken szóltak, a földön fetrengtek, és volt, aki szakadatlanul üvöltözött. Ez a különös jelenség az egész városban szenzációt keltett, az emberek tömegesen tódultak látni, hallani és megkapni ezt az új „ajándékot”.

Amerikában futótűzként terjedt ez a merőben új viselkedés. Rövid időn belül Amerikából Norvégián keresztül Németországba is eljutott és terjedni kezdett ez a rajongás. (Az idő tájt kerülhetett hazánk területére is a pünkösödizmus.)

Az akkori német egyházi atyák előbb döbbenet figyelték az eseményeket,

majd megvizsgálták alaposan a jelenségeket és az azokat előidéző lelkeket is. 1909-ben a Berliini Nyilatkozatban elhatárolódtak a rajongástól, és megállapították, hogy ezek a jelenségek nem felülről származnak. Sok mozzanata a spiritizmussal azonos. A hazugság atyja így akarja becsapni és félrevezetni Isten gyermekeit. Sokféle torz jelenség kísérté a tévelygéseket. A nyelveken szólás mellett beteggyógyítási kísérletek, földön fetrengés, ördögűzés, új próféciák, kijelentések keletkeztek.

A múlt század közepe táján a szovjet megszállás borzalmi hazánkban is elősegítették a különös jelenségek megjelenését, amelyeket semmiképpen sem lehetett a Biblia alapján elfogadni. Addig is voltak sokféle pünkösdista gyülekezetek. Megtérésem és érettségim után a teológiára jártam, de e mellett sokfelé szolgáltam, így sokfelől hallottam a pünkösdizmus terjedéséről.

Az egyik nagyobb gyülekezetbe korábban teológusok jártak ki rendszeresen, ahol háromféle pünkösdista csoport volt. Az egyik csendesebb, a másik hangosabb, a harmadik pedig szélsőséges módon élte életét földön fetrengés, ájulás, ordítózás közben. Az esperes lelkésznek nagyon kellemetlen volt, még csendőrökkel sem sikerült megfékezni akkoriban a pünkösdista terjeszkedést.

Akik csatlakozni akartak a pünkösdistákhoz, azoknak írásbeli igazolást kellett kérni arról, hogy kiléptek a református egyházból, s ehhez az igazoláskéréshez tanukat is vittek magukkal a lelkészi hivatalba. Ez nagyon kínosan érintette a lelkészt. Amikor azonban a teológusok kezdtek komolyan végezni az evangélizáció szolgálatát, észrevette, hogy egyre kevesebb a kilépők száma. Ezért szívesen vette a teológusok szolgálatát, akik bátran hirdették az evangéliumot. A vágyakozó lelkek ott keresték a békességet, nem vágyódtak a pünkösdistákhoz.

Teológus koromban én is éveken át rendszeresen jártam ebbe a gyülekezetbe szolgálni, mint közösségvezető és evangélista. Amikor az idős lelkész elhunyt, és új lelkészt kellett választani, a sok jelentkező miatt óriási zűrzavar támadt a gyülekezetben. Minden vasárnap más jelölt szolgált, annak reményében, hogy őt választják meg. A püspök

véget vetett a zavaros választásnak, és egy egykori tábori lelkészt nevezett ki a gyülekezetbe, hogy rendet teremtsen. Amikor azonban a kijelölt lelkész szétnevezett és tájékozódott a gyülekezetben, csak azzal a feltétellel vállalta a szolgálatot, ha én leszek a segédlelkésze, mivel én már jól ismertem a gyülekezetet. Így lettem harmadéves koromban (exmittált) segédlelkész. A főnökkel nagyon jól összebarátkoztunk, ő is az ébredés híve volt.

Egyszer az ökumenikus imahét egyik estéjére meghívta szolgálatra a csendesebbnek tűnő pünkösdista gyülekezet prédikátorát, aki nagyon világosan és tisztán hirdette az igét gyülekezetünkben. A végén azonban az volt a kérése, hogy hadd kapja vissza az ő gyülekezetét azt a szolgálatot, amelyet ő végzett nálunk.

FÜLE LAJOS BÁMULOM

Tekintetem a porba fúrom,
így bámulom görnyedve hétrét:
egy hangya morzsát visz az úton
s betölti küldetését.

Nagy fejtörést okozott ez nekünk, de mit tesz ilyenkor egy bölcs főnök: elküldi a segédlelkészét. Én nagyon húzódoztam ettől, de végül kénytelen voltam engedelmessé válni. A pünkösdista gyülekezetben, ahol szolgálnom kellett, kb. 40-50 ember jött össze.

Eleinte nem volt semmi probléma. A gyülekezet nagyon szolidan viselkedett, énekeltek, majd a prédikátor megkezdte az alkalmat, és átadta nekem a szót. Érthető, hogy imádkozva készültem erre az alkalomra, és igyekeztem az evangélium központi üzenetét hirdetni. Igehirdetés közben azonban furcsa érzés vett erőt rajtam. Akkor már évek óta gyakorlott igehirdető voltam, és tapasztaltam, hogy a hallgatóság valamilyen módon kapcsolódik az igehirdetéshez.

Ha másként nem, legalább úgy, hogy figyelni az elhangzottakat, és érezhetően reagál az igehirdetésre, egy-egy mozzanatra, csillogó szem, vagy figyelő tekintet formájában. De itt nem ez történt. A gyülekezet az egész prédikáció alatt mozdulatlanul, üveges tekintettel nézett

maga elé, mintha nem értené az elhangzottakat, vagy mintha az előadó idegen nyelven beszélne. Úgy éreztem, mintha köztem és a gyülekezet között egy láthatatlan, legalább fél méter vastag üvegfal állt volna, amelyen nem hatolt át a hangom. Bármennyire is igyekeztem az evangéliumot hirdetni, teljes értetlenséggel kerültem szembe. Úgy éreztem, hogy nem tudják, vagy nem akarják érteni az igét. A végén mégis valamit megértettem.

Amikor befejeztem a mondanivalómat, a befejező imádságnál egy pillanat alatt szinte mindenki talpra ugrott, és egymást túllicitálva hangosan kiabálni kezdtek, Istent dicsőítő jelmondatokat harsogva. Néhányan nyelveken is szóltak. Olyan hangzavar és fülsiketítő lárma keletkezett a szobában, hogy a végén a saját szavamat sem hallottam.

A prédikátor észrevette, hogy ez nekem nemcsak szokatlan, de kellemetlen is, és gyorsan befejezte az alkalmat, én pedig közben eltűntem a szobából.

Akkor értettem meg először, hogy a pünkösdista gyülekezetnek valójában nem az evangélium kell, hanem az az élmény, ami a közös kiabálásban van, amikor igyekeznek egymást túlharogni. Itt egyfajta emberi tapasztalat, érzélem a fontos, és nem az, amit az Úr mond az ő igéjében.

Bármilyen kellemetlen is volt ez az élmény, később hálás voltam érte az Úrnak, mert akkor egy életre szóló védőoltást kaptam. Amikor az ébredés emberei egymás után beleestek a karizmatikus csapdába, bátran mondhattam nekik, hogy ez a mozgalom nem a Szentlélek munkája. Ez rajongás, ami teljes mértékben emberi, testi, tehát evilági. Ez később be is igazolódott.

Akkor még nem ismertem a Berliini Nyilatkozat szövegét, amit később elolvasva teljes mértékben hitelesnek és biblikusnak találtam.

A mai pusztító futótűzek elől is egyetlen menedék van: az a hely, ahol a legnagyobb tűz, a világért való szenvedés tüze égett; a Golgota, ahol Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért.

Óhózzá lehet és kell menekülni mindenféle futótűzként jelentkező veszedelem elől.

Asztalos Zoltán / Hajdúszoboszló

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

MÁJUSI ÁLDÁS

BESZÁMOLÓ A BIBLIA SZÖVETSÉG EGYESÜLET CSENDESNAPOKÜLDÖTTGYŰLÉSÉRŐL

Rendhagyó volt a Biblia Szövetség Egyesület (BSz) május 7-én, Budapesten, a Nagyváradi téri református templomban megtartott tavaszi csendesnapja és küldöttgyűlése. Egyrészt az eddigi közgyűlés helyett először tarthattunk küldöttgyűlést, másrészt a küldöttek is részt vehettek a csendesnap programjának jelentős részén.

Az érkezők Túrmezei Erzsébet A lábnymok című versét tartalmazó plakátot, a gyűlésre is regisztráló küldöttek pedig értékes könyveket is tartalmazó munkacsomagot vehettek át.

Tíz órakor dr. Viczián Miklósnak, a BSz alelnökének köszöntésével, majd Zila Péter helyi lelkipásztornak és a BSz tanácsa tagjának igeolvasásával (Jel 22,1-5) és áldást kérő imádságával kezdődött a csendesnap.

A lelki program összefoglaló címe Jézus Krisztus parancsolata (Mt 22,34-40) volt. A kezdő áhítatban Tamás Balázs lelkipásztor (a péceli kétszemeszteres bibliaiskola egykori diákja) Kicsoda a te istened, urad? kérdésre irányította figyelmünket. Napjaink egyik olyan kérdése ez, amire mindenki gondolkodás nélkül ad választ: Voltaképpen mindegy, hogy melyik istent szeretjük, mert minden vallás, ideológia istene ugyanaz a személy. Minden isten olyan, amilyenek mi elképzeljük, megalkotjuk, vagy amelyiket mi kiválasztjuk magunknak. Így tartalom nélküli szlogen lett a „Szeressük istent!” felszólítás. A hamis istenkép propagálói az Úr számon fogja majd kérni. Ahhoz ugyanis, hogy szeressük az Istent, ismernünk kell őt: első sorban, mint szabadítót (szabadító Urat) és mint Megváltót. Éppen ezért szüntelenül törekedjünk az ő megismerésére!

Molnár Sándor lelkipásztor, a BSz tanácsának tagja a Hogyan szeretheted Istent a parancsolat szerint? kérdést tette fel a hallgatóknak. Ma már kevés embernek kérdése ez, de ez nem jelenti azt, hogy kevésbé fontos kérdés lenne. A zsidó nép már az ókorban is komolyan vette S' má Jisráél intését: „Halld meg, Izráel: az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!” (5Móz 6,4-5). Az igazság viszont az, hogy bár az ígét megtanulták, és mint imádságot naponta elmondták, mégsem hozta ez közelebb az embert Istenhez. Krisztusban lett valósággá számunkra Isten megismerése. Azóta érthető, hogy a teljes szívvel, teljes erővel (önmagunk teljes odaadásával) Isten dicsőítés teljesíthetetlen feladat elé állít minden embert, aki Jézus Krisztus megismerése nélkül próbál eleget tenni a felszólításnak.

Ezt követően a templomban elkezdődött a küldöttgyűlés, a csendesnap pedig folytatódott az altemplomban, ahol Sípos Aba Álmos lelkipásztor izgalmas és érdekfeszítő közös „nagy csoportos” beszélgetésben keresett választ a kérdésre: Hogyan szeretheted embertársadat a parancsolat szerint? Ezek

a témakörök különösen is érdekesek: Mit jelent szeretni? Ki a felebarátunk? Hogyan szeretjük magunkat? Az utóbbi azért fontos, mert az ige szerint úgy kell szeretnünk másokat, ahogyan önmagunkat szeretjük.

Közben – a templomban – a küldöttgyűlést dr. Makrai Tibor, a BSz elnöke megnyitotta, majd vezette, Sípos Ajtony Levente lelkipásztor, mint küldött, imádságban kért áldást a közös munkára, és az ő hálaadásával és áldásával fejeződött is be később a küldöttgyűlés. A küldöttgyűlésre 63 teljesjogú (tárgyalási és szavazati jogosultság) tagból 53 személy regisztrált. Tárgyalási jogosultsággal 11 személy kapott meghívást, ebből 9 személy írta alá a jelenléti ívet. A küldöttek jegyzőkönyvvezetőt (Margit István), hitelesítőket (Latinovits Gizella, Borsody László), szavazatszámológát (Géczi Erzsébet, Vinczéné Kecskeméti Ildikó, Sípos Csaba Zsolt) választottak, majd a résztvevők személyes bemutatása után megkezdődött a közös munka. Dr. Makrai Tibor ismertette az elnökség beszámolóját, dr. Mikolicz Gyula a 2015. év gazdálkodásáról számolt be, Mórész Tamás a Felügyelő bizottság elnökeként tett jelentést. Majd következett a 2016. év költségvetésének vitája, és a küldöttgyűlés két témában módosította az Alapszabályt, illetve meghatározta a tagdíjfizetés mentesség, illetve mentesíthetőség körét. Nagyon izgalmas hozzászólásokkal gazdagították a küldöttek a beszámoló felett megnyitott vitát, különösen is az elnökségi beszámolóhoz, az Alapszabály módosításához fűztek értékes gondolatokat. A napirendre került tárgyalási anyagokat teljes egyhangúsággal (kivételez az Alapszabály módosítása, ahol két tartózkodást jeleztek a szavazatszámológát) fogadta el a küldöttgyűlés. Az elnökségi beszámolót, a 2015. év gazdálkodásának beszámolóját, a 2016. év költségvetését, Alapszabályváltozást és a tagdíjfizetési mentesség-mentesítés határozatát rövidesen megtalálják a www.bibliaszov.hu honlapunkon, és megjelentetjük a Biblia és Gyülekezet folyóiratban is.

Az ebédszünetet már a küldöttek is a csendesnap résztvevőivel való barátkozással, ismerkedéssel tölthették, s a 14 órakor folytatódó csendesnapon Bálintné Gyöngyi Peczníyk Pál versét (Boldog, aki célba ér!) olvasta fel, majd az elmúlt időszakban felvett tagok közül hatan mutatkoztak be. Megismerhettük életüket, szolgálataikat, illetve Jézus melletti döntésük folyamatát.

Kovács-Hajdu Albert lelkipásztor a záróáhítatban a csendesnap téma mindent érthetővé tevő magyarázatával bontotta ki témacímét: Aki valóban a parancsolat szerint szeret. Hiszen számunkra a tökéletes jézusi szeretetre van szükségünk. Istennek a szeretetre vonatkozó parancsa csak kétségbe ejthet, hiszen teljesíthetetlen feladat lett számunkra: mi képtelenek vagyunk szeretni. Jézus viszont betöltötte: hiszen életét adta

(Van-e annál nagyobb szeretet, ha valaki életét adja barátaiért?), és bizonyította az Atya iránti szeretetét is. Szükségünk van Jézus Krisztusra, hogy ne szenvedjünk szeretet-hiányt, és ő szerethessen rajtunk keresztül.

Imaközösség után dr. Makrai Tibor elnök zárszóként megköszönte a szervezők, a vendéglátó gyülekezet, az énekeket hangszeren kísérő Földvári Tibor és Mórén Tamás, valamint a hangosítást biztosító Miglinszki Péter szolgálatát, a szer-

vezésben, rendezésben kiváló munkát végzők hozzájárulását a csendesnap és a küldöttgyűlés áldásaihoz. Zila Péter áldásmondásával befejeződött a csendesnap.

A Mindenható Istené a dicsőség az elvesztett lelki javakért, az áldás pedig azoké, akik ott voltak, hallották és befogadták igéjét, és haszonnal éltek a testvéri találkozás, barátkozás, ismerkedés lehetőségével.

Margit István

ELNÖKSÉGI BESZÁMOLÓ

Tisztelt Küldöttgyűlés, Kedves Biblia Szövetséges Testvéreink! „*Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!*”

„*Társa vagyok mindazoknak, akik félnek téged, és megtartják határozataidat.*” – ezekkel a szavakkal, a 119. Zsoltárt idézve nyitotta meg Asztalos Zoltán 27 évvel ezelőtt a Biblia Szövetség alakuló gyűlését, és köszöntötte az érkezőket. A magyarországi protestáns egyházak ébredési köreit képviselő gyülekezeti munkások és lelkészek ott megjelent több mint százötven fős csoportját szorongatta a hazánkban is tapasztalható lelki nyomorúság, ami az ébredési időszakot követő erőszakos szétszórás egyik eredménye volt: a tiszta bibliai tanítás védőfalainak lerontása, a tévtanok akadály nélküli terjedése, a Biblia isteni tekintélyének, a kijelentés tévedhetetlenségének megcsúfolása. Az alapítók fontos célként határozták meg, hogy egységes tanítást képviselnek majd a megszentelődésről, határozott útmutatást adnak a téves, nem biblikus tanításokkal kapcsolatban; gyülekezeti szolgálatra, az evangélium hirdetésére ösztönzik a hívő embereket, bibliaiskolai képzéssel segítik a hitben elindultakat – mindezzel az egyház folyamatos megújulását munkálva majd. Mindezt közös akarattal, egymást is serkentve, az Úrral és egymással való közösségben teszik.

A Biblia Szövetség megalakulására történő visszaemlékezésre többszörös indokunk van.

- Egyrészt az előző esztendőben végbement, törvényileg előírt szervezeti változások, aminek eredménye, hogy nevünk az Egyesület szóval egészült ki, illetve az, hogy 2016-tól kezdve a BSz legfőbb szerve küldöttgyűlésként tevékenykedik – aminek megszervezését egyébként Czövek Olivér testvérünk már a megalakuláskor a következő közgyűlés napirendjére tűzni javasolta.
- Másrészt ezzel a megalakulásra hivatkozással is szeretnénk emlékezni, emlékeztetni a tavalyi évben váratlanul elhunyt főtitkárunkra, dr. Sípos Ete Álmosra, akit a szocializmus időszakában talán elsőként használt fel Isten a különböző ébredési irányzatokban munkálkodó hívő embereknek a Biblia Szövetség közösségébe történő összefogására. A Biblia Szövetséget érintő életművének kezdete megelőzte annak megalakulását: országosan ismertté tette őt a számtalan csendesheti, csendesnap szolgálat, evangélizáció, lelkigondozói beszélgetés, a politikával-egyházpolitikával szembeni biblikus határozottság. Élete következetes, kitartó építkezés volt. 1989-re elsőként ismerte fel, hogy elérkezett az idő, amikor hivatalos szervezet alakulhat azokból a hívő

emberekből, akik az elnyomatás éveiben is hűségesen hirdették az evangéliumot, és munkálkodtak a Krisztus-test építésén, vagyis a hitre jutottak hitének, ismeretének megszilárdításán, szolgálatba állításán, ill. azokból, akiknek mindez szívügyükké vált. Így alakult meg, majd terebélyesedett hazánkban a legelső társadalmi szervezetek egyikeként a Biblia Szövetség. És lett Álmos ennek a szíve, motorja, lelkiiségének meghatározója, tanítója, evangélistája, zászlóvivője, kormányosa. Azé a szervezeté, amelyik Krisztus egyháza megújításának kovásza, lelkiismerete szeretne lenni a jövőben is. Sípos Álmos testvérünk számára a Biblia Szövetség és szeretett egyháza elválaszthatatlan volt. Most, a küldöttgyűlésben is hálásan emlékezünk Istennek arra a döntésére, amivel a magyar népet ilyen hűséges szolgálóval ajándékozta meg. Emlékét áldja meg közöttünk az Úr!

- Amikor felidézünk a BSz megalakulásának indokait és céljait, akkor bizonyára sokakban megfogalmazódott, hogy immár közel három évtizeddel később, a politikai kényszer szorításából kikerülve is hatnak az alapítókat szorongató tapasztalati tények: a tiszta bibliai tanítás védőfalainak folyamatos rombolása, a tévtanok akadály nélküli terjedése, a Biblia isteni tekintélyének, a tévedhetetlen kijelentésnek megcsúfolása. Sajnos ezt a szomorú listát jócskán megtoldotta az eltelt esztendőben előre törő világi szellemiség, amely szabados, liberális, istenfélelmet magáról levetkőző nézeteivel a keresztyénségen belül is tévútra igyekszik csábítani.

Egyrészt a keresztyén hívő emberek között is meghonosodó élvezet- és kényelemszeretet, másrészt a protestáns egyházak látványos, kényeszeres igazodási és behódolási lépései a római katolicizmushoz, illetve a szabad választás lehetőségével kecsesítő rajongó-dicsőítő mozgalmak széles skálája.

1.) A wellness keresztyénség megjelölést, mint fogalmat nem mi találtuk ki, viszont nagyon találóan jellemzi a hívő emberek 21. századi életérzését, vágóát: Az a céltom, hogy minden helyzetben jól érezzem magamat. Az evangélium hirdetésének középpontjában és a hívogatásban ezért ma már ez áll: „Azért válaszd Jézust, hogy boldog lehess!” És nem vigasztal bennünket az, hogy ezzel a jelenséggel Pál apostol már két évezreddel ezelőtt is találkozott a krétaiaknál (Tit 1,12), akik „*lusta, falánk népség*” voltak, mivel napjaink hívőinek viselkedése is bizonyítja, hogy ez az életvitel időtálló és független minden etnikai sztereotípiától.

A BSz programjait szervező testvéreket, akik számtalan esetben szolgáló hiánnyal küszködnek, olykor szintén kísérti

az a cél, hogy rendezvényeinken jól érezzék magukat a résztvevők, s akkor tölt el bennünket az eredményesség érzése, ha ezt többen igazolják vissza.

Pedig Krisztus nem a jólétre hívta el az övéit! Elfelejtett figyelmeztetés lett számunkra Jézus intése: Ha őt üldözik, akkor a követőit is üldözni fogják. A Sátán csábító hitetésre használja fel ezt az időszakot, amikor Isten kegyelmesen könnyített a politikai helyzeten, és az anyagi javak szabad birtoklásának lehetőségét a korábnál inkább elérhetővé teszi. És a Sátán nem csak a világ, de a hívők számára is felettebb vonzóan kínálja az önmaguk gyarapítását, az „egyszer élünk” gondolkodásmód meghonosodását.

A Szentlélek viszont arra biztat mindenkit, hogy fiatalsága erejét vagy időskori bölcsességét, szabad idejét, egészséges energiáit, tudását, anyagi javait is bölcsen használja Isten országa gyarapítására, a szolgálatra, a lélekmentésre, a közösség építésére. Mert hisszük az ige szavait, hogy az a valóságos jó érzés, amivel az Úr ajándékoz meg: *„Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor a testvérek egységben együtt laknak”* (Zsolt 133,1).

A BSz tagsága is törekszik a Krisztusban való egységre, ami munkát, szolgálatot, olykor lemondást, önfeláldozást, nélkülözést is jelent. Ez az életfelfogás nem ismeri az ilyen mondatot pl., hogy „Most nincs kedvem szolgálni.”, hanem keresi a tevékeny élet lehetőségét, közösségben gondolkodik, és hajlandó alávetni magát a felelős vezetők döntésének, hűségesen elvégzi a rábízott feladatot.

2.) Most, amikor közeledünk a reformáció félévezredes évfordulójához, felerősödött a protestáns egyházak és a római katolicizmus kapcsolatának építési szándéka, az egyesülési folyamat előkészítése.

Az ökumenikus mozgalom rendezvényeinek ma már nem is titkolt szándéka, hogy ezt az egyházvezetésben régóta előkészített egyesítést gyülekezeti szinten tegye elfogadottá. A római katolikusok legfőbb magyarországi vezetőjének mondatai, miszerint a januári ökumenikus imahét számukra a misszió eszközt jelent, első hallásra több jóhiszemű hívő szívét is átmelegítette, hiszen a misszió az egészséges hívők számára küldetés. Csakhogy a római egyház számára a misszió nem a Jézushoz megtérést, hanem a római egyházba történő bekebelezést jelenti! Az ökumenikus mozgalom a római egyház részéről azt célozza, hogy az imnapokon résztvevő reformátusok, evangélikusok, baptisták vagy felekezeten kívüliek előbb-utóbb a római pápa és egyház-szervezet fennhatósága alá kerüljenek, az őszintén kereső, ámde tudatlan lelkek római katolikussá váljanak.

Intünk és figyelmeztetünk mindenkit ennek veszélyére! A Biblia tanításával teljesen szemben álló, a maga dogmáit és hagyományait az Ige fölé helyező egyházzal kapcsolatban, sok más igeellenes gyakorlat mellett szívleljük meg a Heidelbergi Káté figyelmeztetését (80. k-f.) „... a mise nem más, mint megtagadása Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatának és szenvedésének, és kárhuzatos bálványimádás.”

A Krisztusban hívő emberek őrizkedjenek a 2020-ban hazánkban rendezendő római eukarisztikus világkongresszus előkészítésében – vagy a rendezvényeken bármilyen minőségben – történő részvételtől!

Továbbá tiltakozzanak a felerősödő protestáns-római katolikus kapcsolatépítés, a római liturgikus elemek használata ellen is! A kezdő lépéseket, pl. a római megigazulás tannal történő evangélikus azonosulást folytatólagosan követik az egységesülés előkészületei, aminek részvételében sajnos már a magyarországi református egyházvezetés is hivatalos előkészületeket tett, ill. programokat szervez. Számunkra keserű döbbenetet kiváltó hír, hogy maga a római egyház is készül a reformáció 500 éves évfordulójának megünneplésére.

3.) Sztót kell, hogy ejtsünk a hazánkban felerősödött rajongó-dicsőítő mozgalmakról is. A már BSz tagokat is elcsábító új-kálvinistáktól az Isten jelenlététől megrészegegni kívánó Felház mozgalomig számtalan dicsőítő mozgalom, gyülekezet kínálja programját. Figyelmeztető jelek ezeknél a karizmatikus jelenségek, vagy az, hogy egyesek szerint „Isten történi”, Istent behívják a dicsőítésbe, illetve megtapsolják Krisztust. Bár köszöntésük szintén „Áldás, békesség”; a mindent uraló popzene, az imamalomra emlékeztető, keresztyéninek tűnő énekszövegek sekélyessége is árulkodó jelek.

Mégis, ezek taglalása helyett inkább arra keressük a választ, hogy Isten igéje kínál-e Egyesületünk számára útmutatást ebben a tévelygő kavalkádban.

Érdemes Pál apostolra hivatkoznunk, akinek komoly gondot okozott a hamis tanítók előre törése a gyülekezetekben, s ezt minden levelében fel is említi. Ezekben utal az ámítókra, az eltévelyedőkre, az üres fecsegőkre, számítókra, a vitákkal közösségeket megosztókra, a képmutató hazugokra. Meg lehet tanulnunk tőle, miként reagált ezekre, milyen stratégiát követett a tévelygéssel szemben.

Először is, nem lépett ki az egyházból, nem hallgatott, arra hivatkozva, hogy mindenkinek joga van saját véleménye képviseléséhez, nem volt megalkuvó és pluralista. Ehelyett munkához látott: pásztor leveleiben elrendelte, hogy meg kell sokszorozni az igaz tanítók számát, fel kell készíteni a gyülekezet tagjait, presbiterré kell kiképezni őket, akik ragaszkodnak Isten igaz igéjéhez, tanítani kell azokat, akik híven tanítanak majd másokat, és meg tudják győzni az ellenszegülőket a gyülekezetben.

Miként Pál apostol is tette, ne alkudjunk meg a kényszerrel: ragaszkodjunk a jellemes, makulátlan, tiszta életvitelű, liberális teológiától mentes szolgálók beállításához. A puritán becsületesség, az Írás tekintélyének tisztelete, a következetesség, az alázatosság, a keresztyén dogmatikában való jártasság és a testvérszeretet legyen a Biblia Szövetség tagjainak jellemzője!

A Biblia Szövetség az elmúlt évtizedekhez hasonlóan ezt az utat szeretné járni a jövőben is. Kulcsfontosságúnak tartjuk a bibliaiskolai oktatást és azt, hogy a csendeshetek, csendesnapok, szakmai konferenciák, körzeteink tevékenysége az evangéliumi hit képviselésének, hirdetésének helyei legyenek. Ez a leghatásosabb stratégiai eszköz az egyház megújításához, a tévelygések visszaszorításához. Ehhez kérünk Istentől felhatalmazást a Biblia Szövetség vezetői, szolgálói és tagsága számára, továbbá alázatot, bölcsességet és munkás kezeket!

A beszámoló következő részében röviden összefoglalom egyesületünk elmúlt évi tevékenységét.

2015-ben 61 központi szervezésű rendezvényt tartott a Biblia Szövetség Egyesület.

Fiataloknak (16-30 éveseknek) kenus tábor szerveztünk a Túron és a Tiszán, 14-30 éves korosztálynak tavaszi, őszi és szilveszteri csendesnapot szerveztünk péceli székházunkba, amit két külön napon közös kirándulás is gazdagított.

A fiatal szolgálóknak a nyári gyulai, a BSz szolgálóinak, vezetőinek a péceli képzés és konferencia a felkészítés időszaka volt.

2015 nyarán is székházunkban fogadtuk az állami gondoskodás alatt, illetve nehéz családi körülmények között élő 6-12 éves lányokat egy hetes lelki programmal, bentlakással.

A 30+ elnevezésű, egyedülálló fiatal felnőttek számára ősszel és tavasszal készítettünk találkozót.

Bentlakásos szakkonferenciát pedagógusoknak Piliscsabán, orvosoknak Berekfürdőn, teológusoknak Pécelen szerveztünk. A lelkipásztorok ezen az egyház által elismert kreditet szerezhettek.

Péceli, berekfürdői és mátraházai csendesheteink az evangélizáció, a tanítás, a lelki megerősödés, a testvéri együttlétek alkalmi lehetnek.

Január-május hónapokban egy-egy szombaton, Budapesten, nőket érintő és életüket, munkájukat segítő egész napos konferenciát rendeztünk.

Szépalmán, a Házassággondozó Szolgálattal közösen házaspároknak kapcsolatépítő, probléma megoldást segítő programmal ötnapos bentlakásos konferenciát tartottunk.

Bibliaiskolai oktatás volt Pécelen két évfolyamnak, párhuzamos programmal, kilenc alkalommal, valamint Debrecenben négy, Mátészalkán kettő, Székesfehérváron és Faddon egy-egy alkalommal.

Júniusban és szeptemberben a családi napokon a házasságot, családi életet érintő lelki, ill. szabadidős és ismerkedő programot szerveztünk.

2015-ben is megtarthattuk a budapesti (pasaréti és Nagyvárad téri gyülekezetben) debreceni, miskolci, nyíregyházai, mátészalkai és a délvidéki, nagybecskereki csendesnapokat.

Különleges program volt 15-fős csapatunk számára az áprilisi három napos bécsi konferencia, ahol a német, svájci és osztrák társszervezetekkel közösen épülhettünk, ill. szolgálhattunk.

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratot négyszer jelentettünk meg, amit előfizetőink között, ill. árus példányként terjesztettünk bel- és külföldön.

Folytattuk az 1995-től rendszeresen szervezett Fontos kérdések című, társadalmi, etikai, teológiai jellegű kérdésekkel

foglalkozó előadás sorozatunkat, weblapunkat rendszeresen frissítjük, gondozzuk (www.bibliaszov.hu), több ezer látogató-olvasó számára tesszük elérhetővé híreinket, tanulmányainkat, programjainkat.

A regisztrált önkéntes munkatársak száma (a körzetekben munkálkodók nélkül), akik a központi programok szervezésében, rendezésében felügyelőként, előadóként vagy akár takarítóként is részt vettek, 113 személy, az önkéntes munkával eltöltött idő 6628 óra, az önkéntes munka értéke 4.348 ezer Ft volt.

A Biblia Szövetség Egyesület tagjainak száma 2016. április 28-án 824 személy.

Szeretettel köszöntjük közöttünk új tagjainkat, azt a hét személyt, akik az elmúlt egy esztendőben nyertek felvételt az egyesületbe. Érezzék lelki otthonuknak a Biblia Szövetséget, és álljanak be azok közé, akik az egyesületben harcolják a hitnek szép harcát!

Az eltelt egy évben heten kérték tagsági jogviszonyuk megszüntetését, sajnáljuk testvéreink döntését, s azt kívánjuk, hogy ha bennünk valamiért csalódtak is, az Úrban ne csalódjanak!

Hálásan emlékezünk azokra a BSz-es testvéreinkre, szolgálataikra, akik elköltöztek a mennyei otthonba, a boldog feltámadásba vetett remény adjon vigasztalást szeretteiknek, gyülekezetük tagjainak és nekünk, a BSz itt maradt harcoló tagjainak!

Akik elhunytak: Bereczki Sándorné (Hajdúböszörmény), Birta Alajosné (Pilisszentiván), Fekete János (Monor), Filip Mária (Mezőtúr), Hajdú Andrásné (Cegléd), Jászai Gyula (Debrecen), Kelemen Lajosné (Sitke), Kovács Katalin (Hajdúböszörmény), Maczó Károlyné (Jászkarajenő), Orosz Lászlóné (Tordas), Dr. Pálhegyi Ferenc (Budapest), Dr. Sárosi Ete Álmos (Tápiószéle), Szüle Lajos (Tápiószőlős), Tóth Zsófia (Sárkeresztes), Váradi Gáspárné (Mátészalka).

Végezetül szeretnénk köszönetet mondani az aktívan szolgáló testvéreinknek, akik bizonyágtételükkel, tanítói szolgálattal, imádságukkal, adományukkal, kétkézi munkájukkal járultak hozzá a Biblia Szövetség küldetésének betöltéséhez.

Jelentésünk elfogadását kérve, a Biblia Szövetség alakuló közgyűlésén Borbély Bélának, az egyesület első elnökének zárszavából idézett igével kívánok a BSz tagságára áldást: „Jeruzsálemet hegyek veszik körül, népét pedig az Úr veszi körül mostantól fogva mindörökké.” (Zsolt 125,2)

(Budapest, 2016. május 7-én, a BSz küldöttgyűlésén felolvasta dr. Makrai Tibor elnök)

A BIBLIA SZÖVETSÉG EGYESÜLET KÜLDÖTTGYŪLÉSÉNEK (BP., 2016. 05. 07.) HATÁROZATAI

01/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat:

A küldöttgyűlés a beterjesztett napirendet elfogadásáról;

02/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat: döntés a jegyzőkönyvvezető és hitelesítők személyéről;

03/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat: döntés szavazatszámológó személyéről

04/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat:

A küldöttgyűlés az elnökség jelentését egyhangúlag elfogad-

ta, és elrendeli annak jegyzőkönyvhöz csatolását és közzétételét. A küldöttgyűlés 52 szavazásra jogosult jelenlétével határozatképes volt.

05/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat:

A küldöttgyűlés a Biblia Szövetség Egyesület 2015. évi gazdálkodását, figyelemmel a benyújtott beszámolókra, a Felügyelő bizottság jelentésére, 151.545 ezer forint mérleg főösszeggel, 20.129 ezer forint bevétellel, 34.132 ezer

forint kiadással, valamint a közhasznúsági megfelelőséget biztosító erőforrás oldali és társadalmi támogatottsági mutatók szerint elfogadja. Felhatalmazza az elnökséget,

hogy az egyesület egyszerűsített beszámolóját és közhasznúsági mellékletét az Országos Bírósági Hivatalnak nyilvántartásba vételre és közzétételre benyújtsa. A határozat ellenszavazat és tartózkodás nélkül került elfogadásra. A küldöttgyűlés 52 szavazásra jogosult jelenlétével határozatképes volt.

06/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat: A küldöttgyűlés a Biblia Szövetség Egyesület 2016. évi költségvetését 85.544 ezer forint nyitó 72.493 ezer forint tervezett záró egyenleggel, ezen belül 30.221 ezer forint tervezett kiadással és 16.670 ezer forint tervezett bevétellel egyhangúlag megállapítja, és elrendeli a vonatkozó dokumentumok jegyzőkönyvhöz csatolását. A küldöttgyűlés 52 szavazásra jogosult jelenlétével határozatképes volt.

07/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat: A Biblia Szövetség Egyesület Alapszabálya 7.§-ban a tag kötelességei között rendelkezik a tagdíj fizetéséről. Az egyesületi küldöttgyűlés határozata alapján az egyesületi tag

a) mentes tagdíjfizetési kötelezettsége teljesítése alól

– 80 éves életkora betöltésétől kezdve.

b) mentesíthető

- cselekvőképességének részbeni vagy teljes korlátozása, vagy akadályoztatása esetén,
- egészségi állapota (különösen szellemi képessége) megromlására tekintettel,
- anyagi helyzetében történt olyan változás bekövetkezőkor, ami indokolja a mentesítést.

Az életkor elérésékor a mentességet az elnökség érvényesíti, az egyéb felsorolt indok esetén az elnökség – a tanács véleményének kikérésével – mérlegelés alapján dönt a tudomására hozott, vagy jutott személyi érintettség alapján.

Az anyagi helyzet változása miatt részleges vagy időszakos mentesítést is megállapíthat az elnökség.

Az elnökség a mentesítésről a küldöttgyűlést tájékoztatja.

A küldöttgyűlés a határozat hozatalakor 52 szavazásra jogosult jelenlétével határozatképes volt, a határozatot egyhangúlag hozta meg.

08/16 KGY (16.05.07.) számú küldöttgyűlési határozat: A küldöttgyűlés az Egyesület Alapszabályát határozatképes létszámban 52 szavazásra jogosult személy jelenlétében, két tartózkodó szavazattal a következők szerint módosította, és elrendelte a módosítással egybeszerkesztett Alapszabály nyilvántartásba vételi céllal történő megküldését az illetékes törvényszéknek. (törlés: *kurzív szöveg*, kiegészítés: **félkövér szöveg**)

– Törli a 10.§ (3) bekezdés második részét: „*az először megválasztott küldöttek mandátuma a következő vezető tisztségviselő választás előtti március hónapig tart*”.

– A küldöttgyűlés, tekintettel az előző esztendőben halálozás miatt megüresedett főtitkári státuszra, az egyesületnél háromfős elnökség létrehozásáról határozott. Ezért az Alapszabály 12. § a) pontból törli a „négy” és „főtitkár” szavakat. Törli a c) pontból a „- főtitkára: Dr. Sípos Ete Álmos (2766 Tápiószéle, Múzeum u. 10/D, anyja: Kádár Mária, Budapest, 1937. 05. 16.)” szövegrészt, az elnök, alelnök, titkár státuszát megtartva, azok betöltésében dr. Makrai Tibort elnökként, dr. Viczián Miklóst alelnökként és dr. Mikolicz Gyulát titkárként a következő általános tisztújításig megerősíti.

– törli a 12. § e) pontban a főtitkár feladatkörére vonatkozó szabályozást: „- *A főtitkár feladata az egyesület alkalmazottai feletti (kivételez az alkalmazott elnökségi tag) munkáltatói jog gyakorlása, az egyesület hivallás jellegű (küldött- és elnökségi ülésen összhangban lévő) képvisellete, a rendezvények szakmai (lelki) programjának felügyellete, segítése. Akadályoztatása esetén helyettesíti a titkárt.*” és a titkár feladatköréből: „*az alkalmazottak feletti napi szintű rész munkáltatói jogokat gyakorol*” és „*Akadályoztatása esetén helyettesíti a főtitkárt.*”

– a 12. § e) pontban az alelnök feladatkörét kiegészíti az „**akadályoztatása esetén a titkárt**”, valamint a titkár feladatkörét „**Az egyesület alkalmazottai feletti (kivételez az alkalmazott elnökségi tag) munkáltatói jogot gyakorol.**” szövegrésszel.

– a 12. § d) pont (Az ügyvezetés feladatkörébe tartozik) kiegészül: „- **az egyesület hitvallás jellegű (küldött és elnökségi ülésen összhangban lévő) képvisellete, a rendezvények szakmai (lelki) programjának felügyellete, segítése.**” mondattal.

– az Alapszabály V. fejezet Tisztségviselők választása 16. § szövege kiegészül: „**A 2016. május 7-ei Alapszabály módosítás a főtitkári tisztséget megszüntette, feladatkörét az elnökség tagjaira telepítette.**”

– az Alapszabály utolsó két mondatát és keltezését „*Módosításokkal egybeszerkesztve az utolsó módosítás napján, a 2015. május 9-ei közgyűlés határozata alapján. A létesítő okirat egységes szerkezetbe foglalt szövege megfelel a létesítő okirat-módosítások alapján hatályos tartalmának. Budapest, 2015. május 9.*” törli.

– Az Alapszabály kiegészül a 31. §-sal, illetve egységesen a következő szöveggel: „**31. §. A 2016. május 7-én módosított Alapszabály a bírósági bejegyzéssel lép hatályba. Módosításokkal egybeszerkesztve az utolsó módosítás napján, a 2016. május 7-ei küldöttgyűlés határozata alapján. A létesítő okirat egységes szerkezetbe foglalt szövege megfelel a létesítő okirat-módosítások alapján hatályos tartalmának. Budapest, 2016. május 7.**”

SCHVALM RÓZSA VELE JÁRVA

Fényt vet a földre a hajnal,
oszlik benn az éji sötét.
Gyöngyözve csillog a harmat
az ébredő reggel olén.

Éledő zajba hull a csend,
hangszínek festik az étert.
Idő sodrán pörög a perc,
álomból tettekre ébreszt.

Kulsold kezedet imára,
mielőtt utadra indulsz.
Rád tekint Ég–Föld Királya,
leveszi válladról a súlyt.

Általa Új erőt nyerhetsz,
megenyhül a napnak terhe.
Vele járva győztes lehetsz,
gondjaidat vállára vetve.

SZERVEZETEK 2015. ÉVI GAZDÁLKODÁSÁNAK BESZÁMOLÓJA

A törvényi előírásoknak eleget téve bemutatjuk három szervezetünk – a Biblia Szövetség Egyesület, az Országos Bibliaiskola Alapítvány és az Ébredés Alapítvány – 2015. évi gazdálkodásának főbb adatait:

BIBLIA SZÖVETSÉG

MÉRLEG (ezer Ft-ban)	(előző év)	(tárgyév)
A. Befektetett eszközök	68011	65662
II. Tárgyi eszközök	68011	65662
B. Forgóeszközök	97941	85544
IV. pénzeszközök	97941	85544
C. Aktív időbeli elhatárolások	304	339
Eszközök összesen	166256	151545
D. Saját tőke	165310	151306
II. Tőkeváltozás/eredmény	181964	165309
V. Tárgyévi eredm. alaptev.-ből	-17275	-14638
VI. Tárgyévi eredm. vállalk. tev.-ből	621	635
F. Kötelezettségek	614	0
III. Rövid lejár. kötelezettségek	614	0
G. Passzív időbeli elhatárolás	332	239
Források összesen:	166256	151545
EREDMÉNY KIMUTATÁS (előző év)		(tárgyév)
1. Értékesítés nettó árbev.	8233	6103
3. Egyéb bevételek	14809	13234
- támogatások	356	280
- adományok	13433	12290
4. Pü.-i műv. bevét.	1962	792
A. Összes bevétel:	24004	20129
ebből: közh. tev. bev.	23341	19467
6. Anyagjellegű ráford.	19638	13038
7. Személyi jell. ráford.	16520	16078
ebből: vezető tiszts.vis. juttat.	5455	6006
8. Értékcsökk. leírás	3084	2693
9. Egyéb ráford.	303	133
10. Pü.-i műv. ráford.	1	2
11. Rendkívüli ráford.	1112	2188
B. Összes ráfordítás	40658	34132
ebből: közh. tev. ráford.	40616	34105
C. Adózás előtti eredm.	-16654	-14003
D. Adózott eredm.	-16654	-14003
Tárgyévi eredmény:	-16654	-14003
Központi ktg.vetési támogatás	356	280
E. SZJA 1% kiutalt összeg:	356	280

A Biblia Szövetség tárgyévben végzett alapcél szerinti és közhasznú tevékenységének bemutatását az elnökségi beszámoló részletesen tartalmazza.

* * *

ORSZÁGOS BIBLIAISKOLA ALAPÍTVÁNY

MÉRLEG (ezer Ft-ban)	(előző év)	(tárgyév)
A. Befektetett eszközök	100	100
II. Tárgyi eszközök	100	100
B. Forgóeszközök	5842	6179
IV. pénzeszközök	5842	6179

C. Aktív időbeli elhatárolások	2	0
Eszközök összesen	5944	6279
D. Saját tőke	5944	6279
I. induló tőke	60	60
II. Tőkeváltozás/eredmény	5653	5884
V. Tárgyévi eredm. alaptev.-ből	231	335
Források összesen	5944	6279
EREDMÉNY KIMUTATÁS (előző év)		(tárgyév)
3. Egyéb bevételek	1084	950
- támogatások	29	67
- adományok	1055	883
4. Pü.-i műv. bevét.	38	14
A. Összes bevétel:	1122	964
ebből: közh. tev. bev.	1122	964
6. Anyagjellegű ráford.	191	129
11. Rendkívüli ráford.	700	500
B. Összes ráfordítás	891	629
ebből: közh. tev. ráford.	891	629
C. Adózás előtti eredm.	231	335
D. Adózott eredm.	231	335
Tárgyévi eredmény:	231	335
E. SZJA 1% kiutalt összeg:	29	67

Az Országos Bibliaiskola Alapítvány Alapító okiratában foglalt célja szerint támogatta a Biblia Szövetség Egyesület tevékenységét - kézi könyvtári polcrendszer rendelkezésre bocsátásával, - oktatási eszközök (projektor, vetítőtáblának) használatba adásával. A gazdálkodással elért eredményét tartalékolta.

* * *

ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY

MÉRLEG (ezer Ft-ban)	(előző év)	(tárgyév)
A. Befektetett eszközök	0	0
B. Forgóeszközök	7373	7434
I. készletek	6541	6520
IV. pénzeszközök	832	914
C. Aktív időbeli elhatárolások	0	3
Eszközök összesen	7373	7437
D. Saját tőke	5429	5582
I. induló tőke	700	700
II. Tőkeváltozás/eredmény	6000	4729
V. Tárgyévi eredm. alaptev.-ből	-1271	153
F. Kötelezettségek	1843	1807
III. Rövid lejár. kötelezettségek	1843	1807
G. Passzív időbeli elhatárolás	101	48
Források összesen	7373	7437
EREDMÉNY KIMUTATÁS (előző év)		(tárgyév)
1. Értékesítés nettó árbev.	4900	4178
3. Egyéb bevételek	3609	4577
- tagdíj, alapítótól kapott befiz.	885	1030
- támogatások	69	473
- adományok	2655	3073
A. Összes bevétel	8509	8755

ebből: közh. tev. bev.	8509	8755
6. Anyagjellegű ráford.	6069	4980
7. Személyi jell. ráford.	3484	3408
8. Értécsökkenési leírás	46	0
9. Egyéb ráford.	133	133
10. Pü.-i műv. ráford.	48	81
B. Összes ráfordítás	9780	8602
ebből: közh. tev. ráford.	9780	8602
C. Adózás előtti eredm.	-1271	153
D. Adózott eredm.	-1271	153
Tárgyévi eredmény	-1271	153
A. Központi ktg.vetési támogatás	69	273
B. Helyi önkorm. ktg.vetési tám.	0	200
E. SZJA 1% kiutalt összeg:	69	140

Az Ébredés Alapítvány (ÉBA) a 2015. évben könyvekkel, egyéb kiadványokkal támogatta a Biblia Szövetség Egyesület által rendezett konferenciákat, ismeretterjesztő sorozatokat. Emellett segítette azokat a gyermek- és ifjúsági táborokat, egyéb rendezvényeket, amelyek a Biblia Szövetség szervezésében zajlottak a székházban és az ország különböző pontjain. Kiadványaival hozzájárult más szervezetek által szervezett konferenciák sikeres lebonyolításához is. Nyomdatermékeivel rendszeresen támogatta a határon túl élő magyarságot, vállalva a postai és szállítási költségeket is.

Az Alapítvány munkáját 10 személy önkéntes munkával is segítette.

Az Alapítvány vagyona 2014. december 31-én 6.868 ezer Ft, 2015. december 31-én 5.582 ezer Ft volt. Az Alapítvány eszközeiben a 2015. évben nem volt elszámolt értécsökkenési leírás.

BIBLIAISKOLA

A Biblia Szövetség bibliaiskolájának 2015-16. tanévé június 11-én, szombaton, tanévzáró ünneppel zártuk, ahol kiosztottuk az utoljára meghirdetett harmadik évfolyamot végzett hallgatóinak az oklevelet, a kétszemeszteres oktatás első évfolyamát végzőknek pedig a tantárgyi igazolást jelentő, tanulmányokat nyilvántartó könyvet (indexet).

A tanévzáró áhítatot Sípos Ete Zoltán tartotta, az éves munkát dr. Mikolicz Gyula értékelte, amit követett az oklevelek és indexek kiosztása, és a szeretvendégség.

6 harmadéves hallgató minden tárgyat legalább megfelelő minősítéssel teljesített, 12 pedig – hiányzása miatt – részletjesítésről vehetett át oklevelet.

A kétszemeszteres képzés első évfolyamosai közül 12 hallgató kiváló minősítéssel teljesítette a követelményeket, 26 pedig részletjesítésről kapott igazolást. Akik minden előírt kötelezettségnek megfeleltek, azok a második tanév elvégzését követően már 2017 júniusában átvegyék oklevelüket. A többi hallgató pedig a még nem teljesített tárgyakat a következő tanévben, vagy az azt követően vehetik ismét fel, így ők nem két, hanem leghamarabb három év után jutnak oklevélhez, ezzel az ismeret birtokába. Hálásak vagyunk az Úrnak a tanítás-tanulás lehetőségért, s hogy ehhez biztosította a külső körülményeket, anyagi háttérrel, személyi feltételekkel. Köszönjük hallgatóinknak bizalmukat, érdeklődésüket, lelkiismeretes munkájukat, s kívánjuk, hogy az Úr Jézus tegye életükben áldássá a megszerzett tudást. Szolgáljanak vele gyülekezetükben, legyen bölcsesség forrásává az Ige tanulmányozásához, döntéseik meghozatalában, mások tanácsolásaiban! És köszönjük az oktató lelkipásztoroknak, a bibliaiskola titkárnak, az infrastruktúrát biztosító személyeknek az áldozatos önkéntes munkát!

*

A BSz meghirdette a 2016-17. tanévre is a kétszemeszteres bibliaiskolát péceli székház-konferenciaközpontjába. A beiratkozott hallgatók a stúdiumot az első évfolyamon, illetve az elsőt eredményesen teljesítők a második évfolyamon kezdenek el. A bibliaiskola szeptember 17-én rövid tanévnyitó programmal kezdődik, majd két osztályteremben elindítjuk az oktatást. Szeptember–december, illetve február–május hónap második szombatján, azaz nyolc tanítási napon hét-hét tan-

óraban hallgathatják az előadásokat, amihez feladatokat társítanak az oktatók, s amit esszé elkészítésével, teszt, esetleg egyéb feladatmegoldással teljesíthetnek a hallgatók.

Tantárgyak első éveseknek: Ószövetség-ismeret 1-4; Hitvallásismeret 1-2; Etika; Egyházismeret. Másodéveseknek: Újszövetség-ismeret 1-3; Egyháztörténet 1-2; Missziológia 1-2 és Szentírás értelmezése.

Tanárok: Alföldy-Boruss Dezső, Cs Nagy János, Földvári Tibor, Hotorán Gábor, Horváth Géza, Sípos Aba Álmos, Sípos Ajtony Levente, Sípos Ete Zoltán, bibliaiskolai titkár: Tóth Melinda.

A 2016-17. tanév első évfolyamába 30 személy, a másodikra 21 személy jelentkezett.

Az érdeklődők részletes tájékoztatást találnak a www.bibliaszov.hu/bibliaiskola honlapoldalon.

Eredményes munkát kívánunk hallgatóinknak, tanárainknak pedig bölcsességet és erőt a tananyag átadásához! Áldja meg az Úr a következő bibliaiskolai tanévet is!

MÁTRAHÁZAI KONFERENCIA

2016. október 10-15.

Jelentkezni lehet – 5000,- Ft előleg befizetése mellett – az alábbi lehetőségek valamelyikén:
– e-mail: bsz@bibliaszov.hu;
– telefon: 28/452-334 vagy
– cím: Biblia Szövetség, 2119 Pécel, Kálvin tér 2/B.
A konferencia programjáról a csendeshét megrendezése előtt tájékozódhat a www.bibliaszov.hu honlapon.

DEBRECENI CSENDES NAP

2016. október 1-jén, szombaton 10 órától

Szeretettel várjuk a Biblia Szövetség tagjait és az érdeklődőket

a Mester utcai református gyülekezet templomába.
A csendesnap témájáról a program előtt tájékozódhat a www.bibliaszov.hu honlapon.

TÁJÉKOTATÁS TAGDÍJ FIZETÉSÉRŐL

A BSz tagjainak tagdíja: 2.400 Ft/év

A tagdíj külön is befizethető, de küldhető adományként, az adomány összegéből a könyvelésnél a tagdíjat jóváírjuk. Tagdíj fizethető sárga csekken, készpénzben a házipénztárba, vagy átutalható a folyószámlára: 11742331-20002279

A küldöttgyűlés határozata alapján az egyesületi tag

a) mentes a tagdíjfizetési kötelezettsége teljesítése alól 80 éves életkora betöltésétől kezdve.

b) mentesíthető a tagdíjfizetési kötelezettsége teljesítése alól

- cselekvőképességének részbeni vagy teljes korlátozása, vagy akadályoztatása esetén,
- egészségi állapota (különösen szellemi képessége) megromlására tekintettel,
- anyagi helyzetében történt olyan változás bekövetkezésekor, ami indokolja a mentesítést.

Az életkor elérésekor a mentességet az elnökség kérés nélkül is érvényesíti, az egyéb felsorolt indok esetén az elnökség – a tanács véleményének kikérésével – mérlegelés alapján dönt a tudomására hozott, vagy jutott személyi érintettség alapján. Az anyagi helyzet változása miatt részleges vagy időszakos mentesítést is megállapíthat az elnökség.

Kérjük a BSz tagjait, hogy jelezzék az elnökségnek, ha megítélésük szerint a tagdíjfizetés alóli mentesítés számukra vagy tagtársuknak megállapítható!

* * *

A Biblia Szövetség működését, anyagi terheinek, kiadásainak fedezetét megalakulása óta szinte teljes mértékben tagjaink és szimpatizánsaink támogatásából biztosíthatta.

A támogatás eddigi mértéke messze meghaladta a tagdíjából ez évtől várható bevételt.

A tagdíjfizetési kötelezettséget jogszabályi előírás alapján köteles volt a BSz bevezetni, ennek nyilvántartása jelentősen megnövelte egyébként sem csekély adminisztrációs feladatainkat is.

Kérjük egyesületünk tagjait, hogy mint eddig is tették, jószívú adakozóként, a tagdíjon felül is támogassák a Biblia Szövetség Egyesület céljainak megvalósítását!

Az Úr Jézus Krisztus gondoskodó szeretete legyen közösségünkkel!

Halottaink: † Berczki Sándorné (1928) Hajdúböszörmény,

† Hajdú Andrásné (1931) Cegléd,

† Kovács Katalin (1923) Hajdúböszörmény,

† Mózes Sándorné (1926) Budapest,

† Dr. Pálhegyi Ferenc (1935) Budapest,

† Szilva Márta (1936) Soltvadkert,

† Szüle Lajos (1925) Tápiószőlős,

† Szüle Lajosné (1923) Cegléd,

† Tariska Zoltán (1953) Fót,

† Turai Péterné (1931) Fót.

Hálásan emlékezünk testvéreink szolgáló életére, a számtalan együtt töltött alkalom áldásaira. Vigasztalja szeretteit, gyülekezetüket s egyesületünk tagjait Mennyei Atyánk. Emlékük legyen áldott közöttünk!

*

† Dr. Pálhegyi Ferenc (1935-2016)

Hosszantartó súlyos betegség után Megváltó Krisztusunk húsvétkor hazahívta a mennyei hazába Feri bátyánkat.

A Biblia Szövetség Egyesület hálásan emlékezik volt alapító és tanácstagjára, volt alelnökére, az 1997-ben indított kétszemeszteres bibliaiskola első igazgatójára, az évekig a Biblia és Gyülekezet folyóirat mellékleteként megjelent Biblia és Család főszerkesztőjére, tanulmányok, cikkek szerzőjére, számtalan csendesnap, csendeshét szervezőjére, előadó-jára, szolgálójára; de úgy is, mint tanítóra, igehirdetőre, lelkigondozóra, lelki testvérré, baráttra, munkatársra...

Az Úr Jézus Krisztus mindenre elégséges szeretete erősítse és vigasztalja özvegyét, gyermekeit, közel és távoli rokonait, gyülekezetét, barátait és bennünket, volt munka- és szolgatársait, a Biblia Szövetség közösségét! „Akkor az igazak fénylenek, mint a nap az ő Atyjuk országában.” (Mt 13,43) ■

† Tariska Zoltán (1953-2016)

Június 4-én, évtizedekig hősiesen és fegyelmezetten viselt súlyos betegség terhével, mégis váratlanul hunyt el Tariska Zoltán ny. református lelkipásztor, a Biblia Szövetség alapító, Tanácsának az 1992-2002 közötti években aktív tagja, az ópályi, jászberényi és péceli református gyülekezet volt lelkipásztora.

Krisztus evangéliumának lelkes hirdetőjét, fáradhatatlan szolgatársunkat, munkatársunkat, barátunkat gyászoljuk személyében. Hálásan emlékezünk azokra az áldásokra, amiket Isten az ő szolgálatán keresztül ajándékozott magyarországi népének, és felekezettől is függetlenül mindazoknak, akiket igehirdetésével, lelkigondozásával megszólított és megtérésre indított.

Emlékét megőrizzük a Biblia Szövetségben, feleségének, lányának és családjának a gyász elhordozásához vigasztalást és erőt kívánunk Mennyei Atyánktól! ■

„Az érett gyümölcs könnyen válik az ágtól.
Aki Pál apostollal mondhatja:
'Szeretnék elköltözni és Krisztusnál lenni' –
tanújelét adja annak, hogy
a földi dolgoktól megszabadult és hogy megérett
a menny számára.“

C. H. Spurgeon

Közlemény

A Biblia és Gyülekezet folyóirat legközelebb november folyamán jelenik meg.

A 2016. évi 3. és 4. szám összevonásra kerül.

MEGHÍVÓ CSENDES NAPRA

Szeretettel hívjuk a Biblia Szövetség Egyesület csendesnapjára,
a program **2016. augusztus 21., vasárnap 10.30 kor** kezdődik.

Helyszín: Nyíregyháza, Kálvin téri református templom

LELKI PROGRAM:

Az istenfélő élet és kísértései

- Istentisztelet: **Az istenfélő élet** (Kol 3,1-3;12-17) Dr. Gaál Sándor
 - **A keresztyének kísértése: anyagi javak** (1Tim 6,6-12) Horváth Géza
 - 12.30 EBÉDSZÜNET (a gyülekezet szendviccse, teával, kávéval kedveskedik)
 - **A keresztyének kísértései: alkohol** (Péld 23,29-35) Adámi László
 - **Szabadultam az alkoholtól** (bizonyágtétel) Kardos János
 - **A keresztyének kísértése: pornográfia, paráznaság** (Péld 5,3-22) Lőrincz Attila
 - **A keresztyének kísértése: rendetlen élet** (Tit 1,10-16) Dr. Mikolicz Gyula
- A BSz tagjait és az érdeklődőket szeretettel várjuk!

FONTOS KÉRDÉSEK

A következő rendezvények programja:

- *szeptember 11.*: **Prófécia mára és holnapra** (ezeréves birodalom, a zsidó nép szerepe stb.)?

előadó: *Alföldy-Boruss Dezső*;

- *november 13.*: **Ezotériával átítatva?**

előadó: *Dr. Erdélyi Judit*

Az előadások 17 órakor kezdődnek
a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban
(VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ.
Mindenkint szeretettel várnak a szervezők!

CSALÁDI NAP

Szeretettel hívunk és várunk mindenkit
szeptember 3-án, szombaton 10 órától
a Biblia Szövetség Egyesület székházába
(Pécel, Kálvin tér 2/B)

- Szülőknek, nagyszülőknek: **HAJÓTÖRÉSEK – VAN-E MÉG REMÉNY?**

előadó: *Dr. Pálhegyi Ferencné Livia*

- fiataloknak ifi teaház: **Párválasztás, házasságra készülés** – előadás és közös beszélgetés egy fiatal házaspár vezetésével;

- gyermekeknek kézműves foglalkozás;
- kicsiknek gyermekmegőrzés.

Közös ebéd a kondérban főtt finomságból,
délután barátkozás, kötetlen program,
karikásostor-verseny.

Kérjük, hogy *aug. 31-e, szerdáig*, jelezzétek
jöveteleteket, ezzel segítsétek a szervezést!

30+ TALÁLKOZÓ

Szeretettel hívunk és várunk

2016. szeptember 10-én 10.00 órától
a Biblia Szövetség Egyesület székházában
(Pécel, Kálvin tér 2/B) tartandó programunkra,
aminek témája:

BEPILLANTÁS AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBA – tükör által homályosan...

Előadónk:

Cs Nagy János református lelkipásztor

*

Programunkat játékos ismerkedéssel,
énekléssel kezdjük,

de lesz alkalom a személyes beszélgetésre is.

Ebédre közös kerti kolbászsütést tervezünk, amihez
egy doboz üdítővel vagy süttivel járulhatsz hozzá!

Ebéd után kiscsoportokban beszélgethetünk az
elhangzottakról, majd *Budai Judit* tart záró áhítatot.

A program kb. 16 órakor ér véget.

Ezután kinek-kinek lehetősége van további közös,
kötetlen időtöltésre.

IFJÚSÁGI HITMÉLYÍTŐ CSENDES NAP

2016. október 8-án, 10 órától Pécelen,

a Biblia Szövetség Egyesület székházában (Kálvin tér 2/B)
Szeretettel várunk minden 16 és 30 év közötti fiatalot, aki
a Biblia útmutatása szerint szeretne tájékozódni.

A csendesnap témájáról a program előtt tájékozódhat
a www.bibliaszov.hu honlapon.

1-3. Tavaszai BSz 30+ találkozó Pécelen

4-5. Nyékládháza – júniusi BSz körzeti csendesnap

Péceli, áprilisi ifjúsági hitmélyítő csendesnap

Vezetők és szolgálók konferenciája Pécelen, 2016. április

A márciusi bibliaiskolai tanfolyam résztvevőinek egyik csoportja

A teológiai konferencia szünetében

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a **11742331-20003610** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Előfizetési díj 2016-ban: belföldre: 2.500,- Ft/év; (10 pld. felett 2.200,- Ft/pld.); külföldre: – európai országokba 4.800,- Ft/év;
 – egyéb országokba 5.900,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala a Biblia Szövetség Egyesület címén
 Kiadja a Biblia Szövetség Egyesület megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: Szabó László

Biblia Szövetség Egyesület címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
 felelős szerkesztő: Sipos Ajtony Levente; szerkesztő: dr. Mikolicz Gyula; szerkesztőbizottság: Alföldy-Boruss Dezső, Cs. Nagy János, Margit István,
 dr. Mikolicz Gyula, Sipos Ajtony Levente, Sipos Ete Zoltán; tördelés: Horváth Mária

Címlap fotó: Regisztráció a küldöttgyűlésre – Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Nyomatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Mázsa u. 3. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomatott) – ISSN 2064-0269 (online)